

INSTITVTIO
LINGVÆ SYRÆ,

Ex optimis quibusque apud Syros scriptoribus,
in primis ANDREA MASIO, collecta

A
CASPARO WASERO Tigurino.

LVGDVNI BATAVORVM,
EX OFFICINA PLANTINIANA,
Apud Franciscum Raphelengium.

clō. lo. xciv.

Nobiliss. experientissimoque iuueni,

IOH. PETRO HEINZELLIO,

A DEGERNSTEIN,

Discipulo quondam suo,

dedicat

CASPAR WASERVS.

INSTITVTIONEM hanc meam, quam ex Syris scriptoribus omni cum studio collectam nunc profero, tibi, mi chariss. HEINZELLI, inscripsi. Partim gratitudinis meæ testandæ causâ; qui totum istud septennium, ex quo primùm in disciplinam mihi traditus mecum vixisti, tam liberaliter me suscepisti, fouisti, ac ornasti: partim verò, vt in hoc tam præclaro tuo studio, quo in hac ætatis tuæ *o. d. x. m. i.* & peregrinas linguas addiscis; & Historicæ cognitioni & Politicæ doctrinæ reliquisque optimis artibus ac virtutibus incumbis, te confirmare, & currenti, quod aiunt, calcar adderem.

Maacte igitur tu isto proposito! eoque magis, quòd Naturæ etiam dotes & Fortunæ non exiguas, ille omnis Boni author Deus suppeditauit. Nam Naturæ si spectes, præterquam quòd stirpe verè nobilis es; insuper eas animi dotes diuina tibi cõtulit Clementia, quas quite norunt, pro ætatis ratione semper sunt admirati. Hæ igitur quoq. ad benè & laudabiliter agendum te hortentur: hocque magis; quò vberiores sunt, quò generosiores: idque domi & foris, ad tuam Tuorumque salutem, ad gloriam Germaniæ nostræ:

imò Christiani huius orbis vniuersi emolumentum: scilicet in hoc debes Naturam ducem sequi, teste Cicerone, & illius dotes in medium adferre: sine quo & tibi solum natus sis, & partem nullam patriam, nullam amici, nullam parentes vendicent. Quòd si Fortunæ: Opes tibi adsunt, eorum quæ Natura largiter suppeditauit, præsidia, vt Horatiano illo non excusêris ——— *quòd virtutibus obstet*

Res angusta domi, &c. 12 A C

Sed quibus vt sapientiæ alumnus, ire possis vnâ quidem viâ, at vario gradu, & prisca ac ingenua doctrinæ operam nauare etiam exteris in regionibus, quod paucis cõceditur. Tu verò integrum istud septennium animosè & feliciter de consilio tuorum & potuisti & voluisti: quando mecum vnâ Sabaudiam videre, Heluetiam ac Germaniam inhabitare, & istheic, ad humanitatem imbui ac virtutem non cõtentus, Hollandiam adnauigasti, Zelandiam, Angliam: in quibus spectatorem egisti eorum, quæ in Anglica & Belgica illa Politia, ab homine cordato, in publicis institutis obseruari debent ac possunt. Vt omittam, quòd cultissimis illis Insulis visis, & in eis magno primùm illo Archistratego MAVRITIO, Nassauio Comite: & deinde ELIZABETHA illâ Maris dominâ, in Scotiam vsque profectus, hunc famâ inclytum & scriptis Scotorum Regem, IACOBVM VI. vidisti & allocutus es. Quos tergemina seculi nostri numina: Martem, Palladem, Apollinem, meritissimò quis dixerit. Ex Scotia denique in vicinam Hiberniam adpellens, tam variorum hominum mores, tot animalium varias naturas, & multa alia grandia, quæ magnanimo *ad rã rã* sese offerunt spectanda, cognouisti: ac denique per reliquas Belgicæ prouincias in Germa-

niam reuersus, Italiam adiisti, illam frugibus, viris, oppidis
cultam: Vnde per Rhetiam regressus, saluus ad Tuos tan-
dem, Deo Duce & Comite, rediisti. Magna hæc res & laus,
apud animos non minores: qui diuinâ gratiâ id consecu-
tus es, quod pauci; in his præsertim temporum turbis, ac
belli furis, è quibus omnibus euasisti. Hæc & similia vi-
dere, tentare, perficere istis præsidis Naturæ & Fortunæ
quod potuisti: vt tibi ad longè maiora incitamento sint,
quamuis scio tua sponte fore, & ad ea sine intermissione
coram te sum hortatus: tamen vel istac meæ opellæ dedi-
catione volui auctor tibi esse: ac simul magnæ gratitudinis
exiguum vt apud te pignus exstaret. Hoc te benignè susci-
pere ne dedigneris rogo, optoque vt ad gloriam aliquam
inclytæ gentis vestræ faciat. Id cuiusmodicunque verò sit:
iuuentutem tamen nostram, quæ hocce studio tenetur,
non parùm adiutum eo iri spero: imò confido. VALE, mi
nobilis. HEINZELLI. Deus Creator noster (qui &
nostra tutela exstitit in tam difficili & diuturno itinere;
dùm nos ex tot ac tantis periculis, inque primis in mediâ
Belgicâ inter tam varios hostes & insidiatores terrâ mariq.
eripuit, ac quod caput est, ex Babiloniâ illâ, Romano-Ita-
licâ, saluos etiam animis deduxit ac reduxit:) tibi magis
ac magis benedicat, ad honorem nominis sui, & Heroicæ
familia tuæ præsidium, atque ornamentum. Tiguri vii.
Septemb. 1593. Qui dies idem ante annos LX. Anglo-
rum incomparabili Regina: & annos ante XL. fratri tuo
germano maximo, Io. Henrico, Elcouiæ DN. natalis fuit.

Tuus omni officio, & studio

CASPAR WASERVS.

AD LECTOREM.

MICISSIME LECTOR: Cùm hor-
tatu præstantissimi viri Francisci Raphelengij,
aliquid operæ etiam linguæ Syre tribuerem: idq.
ad communem studiosorum eius vsum iuris pu-
blici facere in animo haberem: valdè operæ pre-
tium mihi visum ANDR. MASI potis-
simum vestigiis insistere, & ea persequi. Nam cùm ad conscri-
bendum ille artis suæ præcepta Syris ipsis, iisque litteratis & in-
ter hos MOSE MARDENO, præceptoribus sit usus:
fieri non potuit, quin & rectius eius proprietates sit assecutus, &
propius ad illud, quod hodie in vsu est, idioma, quo illa N. Te-
stamenti ad exemplar Mozallanum editio conscripta extat, accessse-
rit: quo modo comparatam esse volui & oportuit isthanc opellam:
quam insuper characteribus Syris indui, & ad Logicæ potissimum
habitum accommodavi partim lucis partim memoriæ causa; et si fa-
teor maiorem me memoriæ, quàm lucis rationem habuisse ob breui-
tatem. Quæ enim ad pleniorum pertinent lucem, ea vberiora sunt,
& vel ab Hebræis, vel à Chaldeis petuntur: quibus cum magna
huic nostræ affinitas est, imò cognatio. Hoc modo affinia sunt cum
alia multa, tum litterarum & syllabarum quarundam seruilium
officia, eaque vel cum Chaldeis & Hebræis simul; vel cum Chal-
deis tantum. Cum utrisq. quidè litteræ Olaph, Beth, He, Vau,
Coph, Lomad, Mim, Nun, & Tau. Ex quibus Olaph,
Coph, Lomad, Mim & Nun omnibus sui Affinium muneri-
bus funguntur, præter ea quæ peculiaria illis sunt: quòd nempe,
1 Olaph ad clariorem prononciationem in media dictione sæpè
exundat.

2 Coph, cùm secunda masculina est nota, vocalem O ad-

mittit ante se: cum fœminina; tum additum habet Iud.

3 Lomad, cum Gerundi verbum format, adiunctum habet Mim propter Infinitum: neque solum tertij, sed & quarti casus est nota. Non ille Chaldaeorum articulus τ , quo Syri nunquam utuntur.

4 Mim, cum Præpositionis est nota, rarò adhaeret, sed cum suo comite Nun seorsim ponitur; & insuper in omnibus coniugationibus format Infinitum.

5 Nun, sæpè adscriptum expressumque non pronuntiatur, in mediis verbis: quod contra Hebræi abiiciunt, & per dagges compensant.

Et hæc omnibus sui Affiniū muneribus funguntur. Quæ duntaxat nonnullis funguntur, sunt Beth, He, Vau, & Iud. Nam

1 Beth, non ad Gerundi verbum usurpatur.

2 He, non ad emphasim in principio.

3 Vau, non ad enallagen temporum.

4 Iud, deniq. non ad tertias personas Futuri, sed eius loco Nun.

Ex quibus tria posteriora insuper hoc peculiare habent; quòd He tertia singularis masculina est nota.

Vau paragozes ad Infinitum, & cõstituti interdum Nominis.

Iud verò secunda singularis fœminina tam præteritorum, quàm participiorum, coniunctum videlicet cum Tau. Nam sine Tau est secunda fœminina in utroque numero nota.

Porrò cum Chaldaeis tantum cõmune est Syris Dolath, quod iisdem apud utrosque modis seruit: Hoc duntaxat peculiare habens:

1 Quòd sæpè quasi superuacaneum verbis præponitur, quam vim & Græcorum òn videtur habere; ut tamen ociosum prorsus nõ sit, sed ferè hominū certorum facta aut verba narrari ostendat.

2 Quòd libenter vocalem A. admittit, si verbi cui præponitur littera prima nullà insignita vocali erit.

3 Quòd

3 Quòd saepe etiam ad se rapit vocalem, quam alioqui habebat
ea littera, cui præponitur, præsertim si hæc sit aut Olaph, aut lud.
Cæteroquæ exiliter pronuntiatur, aut raptim, perinde ac si Hebræo-
rum Scheua ei esset subscriptum.

Et huiusmodi est cognatio literarum: eadem est in syllabis qua
partim verba, ut L , partim nomina, ut A , I & H , partim
pronomina constituunt, de quibus suo loco dicetur. Hæc quantam
cum Hebræis & Chaldæis cognationem habeant, vel faciliè Tyro
aliquis cognoscet, si diligentem huius lingue operam nauabit, & vel
primoribus labris Hebræorum attigit & Chaldæorum rudimenta.
Itaque ut breuitatem meam ne mireris, amicissime Lector, nolui non
isthac te monere præfatiumcula. Vale, & quicquid est à me pro-
fectum, boni consule.

Ad Lectorem Epigramma

GABRIELIS GERBERI

Nil opus externis conquirere finibus artes:

En Syria in mediâ nascitur Heluetiâ.

Aliud,

RAPHAELIS EGLINI.

Quòd Syriæ nobis præcipua præcepta, lingua

WASERVS mediâ tradit in Heluetiâ;

Haud fieri temerè, Lector, frustrâve putandum est:

Huius in Helueticis finibus vsus erit.

INSTITVTIO LINGVÆ
SYRÆ.

CAPVT I.

*De Litteris: earum videlicet Figura,
Nomine & Potestate.*

LINGVA SYRA, quæ & *Antiochena* seu *Co-
magenæ & Maronitica* dicitur à locis, vbi
ea creberrimi inter incolas est vsus, vt rectè & lau-
dabiliter discatur, duæ potissimùm præceptiones
obseruentur necesse est.

I. *Una* de SCRIPTVRA.

II. *Altera* de PARTIBVS ORATIONIS.

Prima illa de SCRIPTVRA præcipit de ratio-
ne recta legendi ac pronuntiandi hanc linguam,
Veteribus Orthographia dicta: cuiusmodi ratio
constat Litteris, Punctis.

Litteras appello Figuras certis lineis constan-
tes, quibus prima Elementa vocum notantur:

A

Suntque

Suntque Syrorum 22. & omnes consonantes, quarum in tabula subiecta ob oculos ponuntur

III. Potestas. II. Nomen. I. Figura, eaque

			Maif- cula.	Expedi- tior.
A	Olaph	Ⲁ	Ⲁ	Ⲁ
B	Beth	Ⲃ	Ⲃ	Ⲃ
G	Gomal	Ⲅ	Ⲅ	Ⲅ
D	Dolath	Ⲇ	Ⲇ	Ⲇ
H	He	Ⲉ	Ⲉ	Ⲉ
V	Vau	Ⲑ	Ⲑ	Ⲑ
Z	Zai	Ⲓ	Ⲓ	Ⲓ
HH	Hheth	Ⲕ	Ⲕ	Ⲕ
T	Teth	Ⲗ	Ⲗ	Ⲗ
J	Jud	Ⲙ	Ⲙ	Ⲙ
K	Coph	Ⲛ	Ⲛ	Ⲛ
L	Lomad	Ⲝ	Ⲝ	Ⲝ
M	Mim	Ⲟ	Ⲟ	Ⲟ
N	Nun	Ⲡ	Ⲡ	Ⲡ
S	Semchat	Ⲣ	Ⲣ	Ⲣ

*Initiale est geminatum
V Germanorum, idq.
in usu lingua Puni-
ca, qua totus Oriens
vulgo vitur. Alioqui
est V Consonans &
Vocalis Latinorum.*

*Finale extenditur in
longum. Alioqui in-
curuum est.
Nunc dicitur, nunc pro-
pe cōsociatur prout ap-
tior est ratio considerandi.
Finale cōpna in ferius
deicit, non protendit ad
sequentis.
Finale extenditur in
longum. Alioqui se
Coph incuruum est.*

A	Ac	Ⲁ	ⲁ	Ⲃ	ⲃ
P <small>vel PH. Utrumq. enim è Syrorum ore egredi- tur, teste M A S I O.</small>	Pe	Ⲅ	ⲅ	Ⲇ	ⲇ
Z <small>Alij tamen per PH solum exprimi cōten- dunt, licet dageffandū, quomodo Arabes suis Phe efferunt, quod et priscos Hebraos, Syro- rū Maiores fallitasse tradit Hieronymus Dan. 12. &c.</small>	Zode	Ⲉ	ⲉ	Ⲋ	ⲋ
Q	Quoph	Ⲍ	ⲍ	Ⲏ	ⲏ
R	Risch	Ⲑ	ⲑ	Ⲓ	ⲓ
Sc	Schin	Ⲕ	ⲕ	Ⲍ	ⲍ
T	Tau	ⲏ	Ⲑ	ⲑ	Ⲓ

CAP. II.

Quid sint Puncta. quot & quæ eorum functiones.

AT PUNCTA communiter & largè definitio non solum ea, quæ propriè sic nominantur, unicaque efficiuntur punctione, sed etiam lineolas quasdam tum rectas, tum curuas, quæ litteris variè adscribi solent vel supra vel subter, vel denique ad latus.

Et in his quidem hæc tria solemnia ferè confidero:

1. *Aliquid de potestate siue sono litteræ notare.*
2. *Sonos vocales constituere.*
3. *Distinguere voces ambiguas: partim circa ratio-
nem signi-*

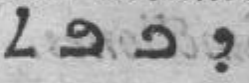
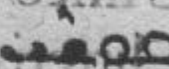
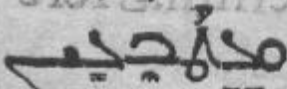
nem significandi, & eas pronuntiandi: partim circa adsignificationes Verborum & Nominum.

1. PUNCTA quæ aliquid de potestate siue sono litteræ notant, sunt tria, ex quibus duo priora, quæ propriè sic dico, diuerso etiam à ceteris punctis colore distinguunt Calligraphi, vt nullo errore agnoscantur. Hæc sunt:

1. KVS OI.

2. RVCHOCH.

3. Virgula OCCULTANS.

1. KVS OI est punctum litteræ, quam afficit vertici incumbens; eam (est autem vna ex sex litteris Beth, Gomal, Dolath, Coph, Pe, Tau) partim duriore pronuntiatione deprimentam, ne aspiretur, partim geminandam esse significans. Syris à priore illo munere sic dictum hoc est, *Durities*: quo modo Hebræorum Dages Leni, & à posteriore, quidem, etiam Forti respondet. Exemplum, in quo deprimit, vide Psalm. 25, 7. de quo postea. In quo geminat est tale *Mergentes*. Geminatur autem Beth propter Kusoi. Quæ geminatio fit partim ad genus coniugationis cognoscendum, atque ita rationem significandi. Sic verbum istud ad Pahel pertinere

pertinere intellegitur, & actionem significare: partim verò *ad representandum litteram amissam*. Sic geminatio per Kusoi litteræ Tau futuri טט *Da-*
bo, repræsentat Nun deperditum Radicis ננ :
 partim denique *ad notationem polysemorum*, vel
 etiam, *quia usu quodã eius una littera sic duplicatur*.

2. R V C H O C H est punctum litteræ, quam afficit, subter scriptũ, significans sex easdem litteras pronun-
 ciando adspirandas esse. Syris propterea sic dictum ܪܘܚܘܚ hoc est, *Mollitudo*. Vnde Hebræorum Ra-
 phe responderet.

Observandum tamen puncta illa non perpetuò litteris, quibus deberent, adponi, vt fanè adponi rarò solent, nisi si qua ambiguitas est explicanda: Verùm Hebræorũ præceptis, quæ de ratione suis locis scribendi Dages & Raphe, quibus illa Syrorum respondent, item de sex illis litteris aut duri-
 ter, aut molliter efferendis tradita sunt, imbutus, facile hæc quoque intelleget. *Etenim*, cùm litteræ illæ sex à nullius præmissæ vocalis afflantur spiritu: tùm exiliter exeunt per Kusoi; & Beth vt b, Gomal vt g, Dolath vt d, Coph vt c, Pe vt p, Tau denique vt t, pronunciantur: quod fit, quando ipsæ in alicuius Syllabæ initio sunt positæ, quam non

anteceffit proximè alia syllaba, quæ vocali terminabatur; sic vt quasi vno spiritu à præmissa vocali ad insequentem harum vnã quãpiam accedat Lector.

Sin autem ore, quod iam antè vocalis cuiuspiam spiritu est plenum, proferendæ sunt; tùm ipsæ quoque spiritu illo afflantur, atq. vt loquuntur Grammatici, aspirantur per Ruchoch; & Beth propè vt Græcorum b, Gomal vt gh, Dolath vt dh, Coph vt x, Pe vt φ, Tau vt θ eorum sonant.

Exempla vbique obuia: in primis autem illustre est *ר', 2, 22* *Non recordaberis* Psal. 25, 7. vbi prius Tau est aspiratum propter præcedentem vocalem, qua terminabatur vox *Lo*. Et alterum propter præcedentem in eadem syllaba vocalem, siue quia ipsum est syllabæ littera vltima. Porro Dolath habet Kusoï duriterque effertur, quia in suæ syllabæ initio est positum, quam alia præcessit syllaba, quæ non vocali, sed consonante terminabatur. Rursus & Coph subiectum sibi habet Ruchoch, quia afflatur à vocali, quæ litteræ Dolath adscripta proximè ante ipsum Coph audiebatur.

Idem iudicium esto de reliquis.

3. VIRGULA OCCULTANS est punctum improprie sic dictum, constans lineâ litteræ per transversum subiacente, vocem in pronuntiando occultandam esse admonens.

Sic Virgula in verbo *Recordandi* ܩܘܪܕܢܐ quæ in emundatis libris perpetuò sub Ae habetur, ita suaviter, aut exiliter potius, pronuntiando vocem primam occultandam esse docet, vt vix audiri queat.

Idem fit in nominibus inde ortis: in primis per uulgato illo ܐܢܝܢܐ *Memoria*: Nec non in aliis quibusuis, & etiam Pronominibus; præsertim primæ personæ proprio ܐܢܝ *Ego*. quod proximè post Participium, cum quo ferè Præsentis verbum repræsentat, ob Virgulam illam semper dimidiatum legitur, vt non nisi posterior audiatur syllaba. Igitur quod Syri scribunt ܐܢܝ ܐܢܝܢܐ *Legens ego*, hoc est, *Lego*, ita pronunciant, vt *Koreno* subaudias. Et huiusmodi exempla multa sunt: in quibus tamen non omnibus nisi in accuratissimè scriptis libris Virgula subducitur. sed quam nihilominus ideò deprehendas, quia in eiusmodi orationib. Olaph nullam adscriptam habet vocalem.

Aliquando tamen hæc est secundæ masculinæ
nota

nota vtriusq. numeri in Imperatiuo Etpahel. Tùm autem sub media verbi collocata ita Imperatiuum à Finito distinguit, à quo alioqui nihil differret. Verùm hoc munere improprie fungitur. Exempla exstant Psal. 31. v. vlt. & 32. vlt.

Atq. hæc de primo genere Punctorum, quæ potestati litterarum inseruiunt: sequitur alterũ genus.

II. PUNCTA, quæ sonos vocales constituunt, ac proinde Puncta vocalia nominantur, & Syris ܩܘܘܢܝܘܬܐ sunt hæc quoque alia, sic proprie dicta, alia improprie, vt. in sequentibus patebit. Eaquæ A. E. I. O. V. quot nimirum Homini plenissimas voces dedit Natura.

Horum aliæ apud Antiquiores fuerunt notæ, ad Græcas vocales proximè accedentes, à quibus videntur sumtæ. Aliæ apud Recentiores duabus potissimum punctationibus constantes, excepto V ultimo: quod tamen ipsum etiam duũ esse volunt. quidam planè contrario situ, atque O pingi solet. vt ܩܘܘܢܝܘܬܐ bu. Sed inusitata hæc est figura. Quare etiam à Grammaticis penè neglecta.

I. Porrò Punctorum huiusmodi in ordine primum est A.

Punctum: quod Græcorum α quodammodo representat.

representat, iuxta Antiquiores, sed iuxta Recentiores duo puncta, unum supra, alterum infra litteram scriptum. Et iuxta Antiquiores quidem sic⁷ vt ܐܘܒܐ : iuxta Recentiores verò ita : vt ܐܘܒܐ . Vulgò ܐܘܒܐ Abrohom vocatur puerilis memorię causa posito nomine, cuius id est prima vocalis. Sed à doctioribus ܐܘܒܐ ac si *Apertum* dicant. Recludit enim hæc vox grauiissima primùm cum ore guttur ipsum, in cuius infima extremitate sonans auditur. Valetque A apertum seu clarum, quale est Hebræorum Patach, quod eadem notatione sic dicitur ab Aperiendo.

ܐܘܒܐ E, est punctum vocale, quod Græcorum ϵ $\Psi\iota\lambda\omicron\nu$ representat iuxta Antiquiores, sed inuersum; iuxta Recentiores verò duo puncta infra litteram ad figuram Tzeri Hebræorum, nisi quòd dextrũ paullo* inferius collocatur. Et iuxta Antiquiores quidem

sic⁷ vt ܐܘܒܐ be. iuxta Recentiores verò ita⁷ vt ܐܘܒܐ be.

Eiusdem memorię causa ܐܘܒܐ Eschaio vulgò dicitur, cuius nominis id est prima vocalis. Sed à doctioribus ܐܘܒܐ ac si *Egestũ* dicant. Vox enim in pulmonibus concepta illud pronuntiando egeritur iam & velut profunditur, neque coerchetur in imo gutture, vt prior illa.

* Quod rames Typographi in impressis exemplis raro obseruant.

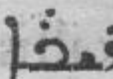
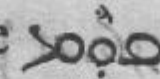
Valet autem E clausum seu rotundum, quale est Hebræorum Tzeri.

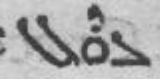
3. I, est punctum vocale quod Græcorum ἰ̄ representat iuxta Antiquiores, & item inuersum: iuxta Recentiores verò duo puncta similiter infra litteram, sed quorum dextrum altiùs exstet, quàm sinistrum. Et iuxta Antiquiores quidem sic^r vt $\text{ⲓ} \text{bi}$. iuxta Recentiores verò ita: vt $\text{ⲓ} \text{bi}$. Eandem ob causam vulgò $\text{ⲓ} \text{ⲃ}$ Ischok vocatur. Sed doctioribus $\text{ⲓ} \text{ⲃ}$ ac si *Compressum* dicant. Vox enim illud pronunciando iam eò vsque à gutture discessit, vt ad dentes pertineat, qui propè confociari & comprimi debent, vt ipsa plenè audiatur. Valet autem Hirci vtrunque Hebræorum, hoc est, tam acutum, quàm circumflexum.

4. O, est punctum vocale, quod Græcorum ο μινεῖν representat iuxta Antiquiores, sed forma parum oblongiore instar oui. iuxta Recentiores verò duo eadem puncta prioris, sed supra litteram. Et iuxta Antiquiores quidem sic^r vt $\text{ⲟ} \text{bo}$. iuxta Recentiores verò ita: vt $\text{ⲟ} \text{bo}$. Vulgò $\text{ⲟ} \text{ⲃ}$ Odom dicitur, cuius id est prima vocalis. Sed doctioribus $\text{ⲟ} \text{ⲃ}$ ac si *Erectum* seu *Sublatum* dicat. Vox enim illud pronunciando à pulmonibus vsque extra dentes progressa.

gressa iam labra attollere incipit. Valet autem A clausum & obscurum, quale est Hebræorum Caméts, tanquam sonus A & O inter se coniunctus; Id partim aliis ex vocibus Syris Noui Testamenti, quæ in Græcam linguam degenerarunt, colligitur; partim ex illis D. Pauli, quæ habentur 1. Cor. 16,22. & Marc. 14,36. vt אָו & אָו quæ Hebraicè sonant אָו & אָו . Hæc igitur genuina huius vocalis potestas est: non illa; quâ Hebræorum Hólem valet & Græcorum o μικρόν : licet huius figuram repræsentet.

5. V, est punctum vocale, quod Græcorum υ ψιλόν inuersum quondam representabat unâ cum o μικρόν imposito ad hunc modum Ⲱ (Harum enim duarum vocalium coniunctarum efficit sonum, qualis auditur in voce τὸυ τῶ) Sed nunc faciliore ductu formatum similitudinem gerit Hebræorum Caméts cum adposito in latere sinistro interdum o μικρόν , interdum solo puncto in istum modum Ⲱ vel Ⲱ . Vulgò Ⲱ Urio vocatur, cuius est prima vocalis. Doctioribus verò Ⲱ ac si Cohibitum & Pressum dicant. Vox enim vltimis labris cohibita pressaque eum sonum repræsentat, qui est huius vocalis. Valet autem Hebræorum Schurek, hoc est, u crasum, quale est hodie u Germanorum.

Ceterum hoc punctum vix inuenias, nisi qua dictum est, nota posteriore. (Prior enim exoleuit, & parum vsitata est eorum, qui vnicū supra Vau punctum statuunt.) Nec ferè, nisi supra litteram Vau, cum qua si insuper ei punctum subterscriptum est, longa est vocalis. vnde V *longum* appellatur, vt in voce *Surge*. &c.

Quod si vertici eiusdem Vau incumbit punctum: tūc breuis est vocalis, diciturque V *breue*. vt ex voce *Introi*, satis apparet.

At cū Vau illud non habet V quintam vocalem, neque silet, sed cum aliis vocalibus consonat; tūc nullo eiusmodi puncto insignitur: quod tamen ipsum ad pronuntiationis duntaxat elegantiam cū spectet, non magna est in eo aut ignorato aut prorsus omisso iactura.

Atque hæc de punctis vocalibus, & quidem in specie de singulis. In genere de eis obseruentur hæc regulæ.

1. *E* nota *Antiquiorum*, et si non nisi sub litteris olim collocabantur, *A, O, V*, non nisi suprâ: tamen promiscuè nunc infrâ, nunc suprâ collocantur.

2. Non semper illis litteris, ad quas pertinent, sed vel precedentibus vel subsequentiibus solent adscribi,

ita vt Lectorem analogiæ Grammaticæ attendere sit necesse. Exemplum inter alia exstat Matth. 13, 44. & Luc. 1, 31.

3. Ex his sæpenumerò diphthongos fieri. In medio quidem ex A, E, & I. In fine autem ex A tantum. Exempla sunt $\omega\acute{o}\lambda\acute{o}\omega$, $\Delta\eta\mu\lambda$ & similia, in quorum vno A cum Vau, non vt V simplex, sed vt Au diphthongus pronunciatur. & in altero j cum iud, vt Ei Gallicum. Vnde illa Græcorum vestigia in $\nu\alpha\delta\upsilon$, Ἰσὺδαϛ & Ἰσβαλ ab Hebræis יָדוּ , יָדוּד & יָדוּל haud dubiè emanarunt. item hæc vox Ἰσραήλ , Isa. 6, 6.

APPENDIX.

Quod ad longas, breues, raptas vocales attinet, sciendum, propriè heic nullas esse, quomodo solent esse apud Hebræos: Subintelligunt tamen eas Syri in litteris aut apertè, aut tectè quiescentibus, sicut Hebræi in $\text{נָחַ$ & נָחַה . vt illæ nempe breues sint, quarum sonus illico à consonantis litteræ sono exstinguatur & cum eo confundatur: illæque longæ, quarum voces aut tectè aut apertè à litteris, quas *Matres* vocant, hoc est, ab א veluti sustineantur diuque resonent. Verbi gratia in Pronomine אֵל Illi, E est longum, V breue. Illius

enim sonus à nulla consonante impeditus longiore durat tempore. Huius illico cum Nun sequente voce confunditur.

Idem iudicium de מָן *Manus*: vbi & I & O sunt longa: alterius quippe vox à Iud; alterius ab Olaph sustentatur. At in מִצִּדִּים *Prasidium*, I est breuis, neque Iud filer, sed consonat cum vocali O adscriptum. Sed & hæc omitti possunt sine magna noxa, quandoquidem ne his quidem regulis Hebræorum longitudo vocalium & breuitas apud Syros fatis plenè iudicatur.

Venio ad SCHEVA, quod ideò cum reliquis vocalibus non coniungitur, quia administrat, & eius nota ferè semper omittitur, ac potestas quodammodo per E sed raptum, & quasi furtim pronunciatum exprimitur. de quo fatis est scire:

1. *Ipsum ferè sub Seruilibus haberi.* modò aliquo quinque vocalium puncto insigniantur litteræ quævis sequentes, exceptis Olaph & Iud sequentibus; quarum causa Scheua sub Seruilibus amittitur, & eius loco ipsarum substituitur vocalis, in hunc modum שֵׁוָהוּ , שֵׁוָהוּ , שֵׁוָהוּ & similia.

Quod si sequentes fortè litteræ ipso Scheua insigniantur: tùm, ne duò Scheua ab initio concurrant,

rant, prius conuertitur in A clarum, in istum modum ܐܘܪܝܢܐ , ܕܩܝܡܐ , & similia.

2. *Et plerumque fere mutum usurpant:* quandoquidem Gutturalium Syri minimam habent rationem.

3. *Si quæ tamen sint Gutturales, eius loco sæpenu-
merò A, quod ipsi Patach, aut E, quod ipsi Tzeri
respondet, sub illis usurpant, quasi illis punctis He-
bræum Chatephpatach aut Chatephsegol repræ-
sentent, vt in his vocibus ܐܠܗܐ Deus: ܐܘܪܝܢܐ
Dixit, quæ puncta sæpius initio dictionis, ne-
dum in medio per punctum raptum pronuntian-
tur. Aliquando Tzeri tantum usurpant, vt in aliis
litteris, quàm in Gutturalibus consuevit. Sic enim
scribitur ܐܘܪܝܢܐ Filius meus pro ܐܘܪܝܢܐ & ܐܘܪܝܢܐ
Nomen meum pro ܐܘܪܝܢܐ &c.*

4. *Sub Iud aliquando in Hiric mutari: vt ܐܘܪܝܢܐ
Cognouit pro ܐܘܪܝܢܐ . &c.*

5. *Etiam silens ante Iud ex ipsius lenitate pronun-
tiari per i vt ܐܘܪܝܢܐ Segioth, Aucta est. &c.*

III. PUNCTA quæ voces ambiguas distinguunt,
sunt hæc item propriè sic dicta; eoque modo tan-
tùm: ac faciunt suum pro diuerso situ nunc supra,
nunc infra litteram officium: quomodo Kusoï &

Ruchoch

Ruchoch faciebant: idque partim vnâ, partim duabus punctationibus.

VNA quidem in Ambiguis, quæ vel circa rationem significandi & eas pronuntiandi occurrunt, vt hæc delineatio ostendit.

Cum puncto supra literâ significant.	} ille } illa } Ea vel } Quæ	ac pronuntiantur	$\overset{\circ}{\text{oo}}$	Hau, & habet fere post se Dolatis, relatum.	} si infra, significant	} Ipse } Ipsa } Manu	ac pronuntiantur	$\overset{\circ}{\text{oo}}$	Hi.
			$\underset{\circ}{\text{oo}}$	Hoi.				$\underset{\circ}{\text{oo}}$	Hi.
			$\overset{\circ}{\text{oo}}$	Aido.				$\overset{\circ}{\text{oo}}$	Idho.
			$\underset{\circ}{\text{oo}}$					$\underset{\circ}{\text{oo}}$	

vel circa Adsignificationes Verborum: vt Temporum & Personarum.

Temporum quidem Præteriti & Participij præsentis, quod ipsum nihil differens ab illo, nempe tertiâ personâ, distinguitur, si punctum ad eius latus sinistrum litteræ primæ Radicis collocetur hoc modo: $\overset{\circ}{\text{oo}}$ Relinquens. & $\underset{\circ}{\text{oo}}$ Reliquit.

Personarum verò, si idem punctum vni personæ subiiciatur, alteri superimponatur; vt in tertiis femininis, & secundis masculinis singularibus fit: quæ à primâ Præteriti nihil differentes scripturâ, hoc modo inde distinguuntur; quod videlicet punctum eis subiicitur, cum primæ superimponatur vt $\overset{\circ}{\text{oo}}$ Reliquit Femina. $\underset{\circ}{\text{oo}}$ Reliquisti Vir. & $\overset{\circ}{\text{oo}}$ Reliqui ego. Vbi obseruetur in tertiis

tertiis femininis sinistrum etiam latus puncto insigniri ad maiorem differentiam, quod punctum earum insigne est etiam in libris absque punctis. hoc modo *ܐܘܪܐ* *Reliquit Femina, &c.*

DVABVS verò *punctionibus* ambiguae voces distinguuntur circa Nominum adsignificationes. vt Numerorum: & pluralis quidem à singulari, à quo apud Syros sæpe nulla casus siue terminationis variatione, aut litterarum mutatione, vt apud Hebræos fit, est diuersus. Ponuntur autem duo illa puncta supra dictiones pari altitudine per transversum instar Tzeri Hebræorum hoc modo .. Sic pluralis *ܐܘܪܐ* *Boves* à singulari *ܐܘܪܐ* *Boue* distinguuntur: & *ܐܘܪܐ* *Figuli* à *ܐܘܪܐ* *Figulo.* &c.

Quod si in tali nomine Risch fuerit, perpetuò, vt constat, suum in capite gerens punctum; tùm plerunque eius punctum pro altera numeri pluralis nota seu puncto vsurpatur. vt in exemplis præcedentibus est factum.

CAP. III.

*De Verbo. quæ de eo dicenda; & primum
de Distributione.*

ABSOLVTA est prima pars Institutionis, nempe *Præceptio de iusta legitimaq; ratione legendi & pronuntiandi linguam Syram.* Et huiusmodi est præceptio prima: sequitur altera. Est autem quæ præcipit de Partibus orationis; veteribus Etymologia dicta: cuiusmodi partes iuxta vsitatum Hebræorum morem sunt tres.

VERBUM.

NOMEN.

VOX CONSIGNIFICANS.

De VERBO, quod Syri appellant, obseruentur necesse est eius

Ordines.

Genera Coniugationum.

Formæ.

Exempla, eorūque obseruationes.

Constructio cum Pronominibus.

ORDINES in tabula subiecta ob oculos ponuntur.

PERFECTA, quorum litteræ singulæ Radicis pronuntiantur, & inter coniugandum retinentur. vt **ܘܕܘܢ** Reliquit.

VERBA SYRORVM SUNT

IMPERFECTA, in quib. aliqua Radicis littera, vel etiã duæ aut deficiũt aut quiescũt. Ea

Ternaria quæ iusto utrius Radicis littera numero constant

Simplia

Defectiua quæ defectum compensant per Kâfôh in littera sequenti, nisi sit Gutturalis.

Quiescens, quæ quietem indicant in vocali plerumque antecedente.

Inde Composita generis

Eiusdem, nempe ex Quiescentibus

Diversi, ex Defectiuis Pe Nun & Quiescentibus Lomad Olaph

Pe { Nun **ܢܘܢ** Custodius.
Iud **ܢܘܢ** Sedis.

Ae { Geminato **ܢܢܢ** Passus est.

Pe { Olaph **ܢܘܢ** Dicit.
Iud **ܢܘܢ** Sollicitus fuit

Ae { Vau **ܢܘܢ** Surrexit.
Iud **ܢܘܢ** Mortuus est.

Lomad { Olaph **ܢܘܢ** vocavit.
(Iud **ܢܘܢ** vidit.

Pe Iud & Lomad Olaph **ܢܘܢ** Professus est.

Pe Olaph & Lomad Olaph **ܢܘܢ** Venit.

ܢܘܢ Oppressus.

ABUNDANTIA, de quibus pagina sequenti.

Duplicatis. Tùm autem prima repetita inter duas geminas media collocatur; veluti à verbo אָמַר *Amarus fuit*, efficitur אָמַרְאָמַר *Irritauit*. Vsurpando-
rũ huiusmodi verborũ ratio est, quòd absurda esset eorum pronuntiatio & dura in Pahel, cùm vna eademque littera ter sonaret: præsertim quæ alioqui per se voce non facili potest efferri, quales sunt Risch & Ae. Utuntur autem Syri Quadratis in solo Pahel & Etpahel, quod à Pahel deducitur.

VNA. VN-
de *Quadrata* verba e-
mergunt.
ATernis au-
tem illis de-
ducuntur. vel à

Quiescentibus in media. Tùm autem omissa illã mediã reliquæ duæ geminãtur. Sic à verbo אָלַף *Altus fuit*, efficitur אָלַף אָלַף *Exaltauit*. Vsurpandi ratio eadem est horum, quæ Hebræorum in Pihel & Hitpahel, quæ medium Vau habent, cùm postremam geminant, & pro verbis בָּנָה & הִתְבָּנָה dicunt בָּנָה בָּנָה & $\text{הִתְבָּנָה הִתְבָּנָה}$.

ABUNDAN-
TIA, quæ ius-
tum illũ nu-
merum exce-
dunt assump-
tis litteris

Defectivis Pe. Jud. Tùm autem per Metathesin simul & geminationem litteræ secundæ & conuersionem Iud in Vau pro ratione litterarum וּו fit Quadratura. Nam à פּוּ fit in Pahel פּוּפּוּ & in Etpahel פּוּפּוּפּוּ Ex-
tulit se. quomodo suauior est hæc vox, quàm si simplex Pahel aut Etpahel formetur.

Olaph quod aliquoties fit. Sic à Simplex א Bibit, fit אא eiusdem significationis. &c.

Initia *Schin*, vel *Semchat*, quod sæpè accidit. Sic à קבל *Coràm*, fit קבלל *Incidere in aliquem*: & à רהב *Alacritas* fit רהבב *Festinare*.

Media Jud vel *Vau*, quod fit pro geminatione litteræ mediæ, quam Pahel alioqui exigeret. Exemplo est verbum אמין *Credidit*. In quo insuper He p *Olaph* ponitur. Est enim Pihel verbi אמין .

Fines Olaph vel *Iud*.

DVABVE.
vnde *Quina-
ria*. quæ à
Ternis qui-
dè etiam de-
ducitur, sed
accessione
litterarũ ad

CAPVT IV.

De Generibus Coniugationum: in quibus de ratione significandi: item de Formis. nec non Exemplis Præteritorum.

AT GENERA Coniugationum, per quas vnum idemque verbum variata mouetur significatione, hæc ostendit delineatio.

ACTIVA. quæ motum vel in mouente desinentem significat, vt שׁוּב *Sedit*: vel eum, qui vim suam exferit in rem extra mouentem, vt שׁוּב *Reliquit*. Ea triplex, & ab vsitatissimo Hebræorum שׁוּב sic per Synecdochen speciei nomen suum fortitur. vt alia sit *Pehal*, eorum שׁוּב . alia est vel *Pahel*, eorum שׁוּב . alia denique *Aphel*, eorum שׁוּב respondens.

PASSIVA. quæ & Reciprocam effectio- nem significat in ipsum efficientem: ac non nisi vna statuitur lucis gratia: quam- vis pro varia punctorum ratione nunc à *Pehal*, nunc à *Pahel*, nunc ab *Aphel* deducitur. Ea vocatur *Etpahel*, respondet- que Hebræorum שׁוּב .

Et huius-

Et huiusmodi Genera.

Totidem sunt & ad flexionem seu formationem vocum FORMÆ in coniugando. Hebræi quintam addunt dissyllaborum desinentium in He. Sed hæc Perfectorum est propria apud Syros. Δ Delineatio autem est talis.

FORMÆ sunt vel	IMPER- FECTO- RVM,	Dissyllaborū de- sinentiū in quies- cens Olaph. in	}	Simplicibus -	𐤊𐤍
				Compositis -	𐤊𐤁
		Monosyllaborū contractorum ex	}	Duplicatis -	𐤊𐤍
				Quiescen- tibus Ac	Vau
				Iud	𐤊𐤍

Quomodo autem singulæ inflectendæ, paradigma subiecta ostendunt, quæ omnia nuda sunt posita, eaque ipsa quæ MASH nostri. De adsignificationib. duobus videlicet Numeris, tribus Personis & generibus non laboro, cum semper ea in promptu: nec ad verba huius linguæ accedat, nisi litteris Hebræis iam antè, vt ita dicam, tinctus.

eadem significatione, ad

III.

IV.

APHEL.

ETPAHEL.

1	2
3	4
5	6
7	8
9	10

1	2
3	4
5	6
7	8
9	10

1	2
3	4

1	2
3	4
5	6
7	8
9	10

& ita in reliquis more Pahel, additâ syllabâ consuetâ, quæ fit Perfectorum more.

1	2
3	4
5	6
7	8
9	10

ايبيف
& ita in reliquis aut more Pehal, syllabâ consuetâ additâ, aut sui Pahel, atque adeò etiam Quadratorum.

I.		II.
PEHAL.		PAHEL.
فَعَلَ 2	فَعِلَ 1	Fit more Perfectorum si media mutetur in Iud consonantem. vt hoc Tempus: sic omnia quæ in hac coniugatione sequuntur.
فَعَلَهُ 4	فَعَلَا 3	
فَعَلَيْهِ 6	فَعَلَيْهِ 5	
فَعَلُوا 8	فَعَلُوا 7	
فَعَلُوا 10	فَعَلُوا 9	

CAPVT V.

Ad obseruationes transitum. eas accommodari tam Imperfectis, quam Perfectis. & primùm de iis, quæ Præteritorum sunt propria.

POSVI omnium Præteritorum exempla.
Transeo ad OBSERVATIONES. Eæ sunt

1. *Communes.*
2. *Speciales.*

Communes, quæ Ordinis vtriusque conueniunt verbis. ac Præteritorum quidem, primùm Generales ad omnia, sunt tales:

I. **RADIX** Præteritorum communissima ita ab Hebrais deformatur, vt *Camets* prioris syllabæ mu-

tetur in

III.

IV.

APHEL.

ETPAHEL.

אִפְּחַל	אִפְּחַל	אִפְּחַל	אִפְּחַל
אִפְּחַל	אִפְּחַל	אִפְּחַל	אִפְּחַל
אִפְּחַל	אִפְּחַל	אִפְּחַל	אִפְּחַל
אִפְּחַל	אִפְּחַל	אִפְּחַל	אִפְּחַל
אִפְּחַל	אִפְּחַל	אִפְּחַל	אִפְּחַל

tetur in Scheua. *ut* *Reliquit.* &c. Vnde prior forma. Reliquæ deinde formæ Radicum, quæ minus sunt vsitatae, partim retento A in syllaba secunda, nunc etiam A in prima admittunt, nunc ibidem E, nunc I: partim A quoque amisso in secunda, nunc Scheua, & E, vel O, nunc I & E. Quæ varietas fit vel ex ratione litterarum, quæ alias atque alias vocales præ aliis magis amant, vel ex receptissimo more Syrorum. Hinc fit, ut in reliquis quoque casibus qui omnes ab vna harum Radice nascuntur, alia verba alias vocales habeant. Exempla sunt huiusmodi *Fecit*, *Pulcher fuit*. *Peperit*. *Equitavit*.

Oblitus est. *Latatus est*. *Sedit*.

II. RELIQUÆ à Radice voces formantur assumptis certis litteris vel syllabis.

1. Ex Pronominibus.

2. Aliunde.

Ex Pronominibus hæ personæ	Singularis Secunda	Masculina.	Ex Pronominibus	His litteris vel syllabis	ל Tu Vir.	
		Feminina.			ל Tu Mulier.	
	Tertia	Masculina.			ו Illi.	
		Feminina.			ו Illa.	
	Plurales	Secunda			Masculina.	ל Vos V.
					Feminina.	ל Vos M.
	Prima Communis.		ל Nos.			

ALIYNDE quàm ex Pronominibus formantur Singulares prima Communis, idque syllaba ל Eth. & tertia Feminina syllaba ל' Ath, quæ in verbis Lomad Olaph, vel Iud in ל' Oth commutatur. De distinctione harum personarum, quæ scripturâ sunt similes, dictum est capite 2.

III. PRÆTERITA nunquam pro Futuris, sed contrà ea pro Imperfectis & Plusquam perfectis usurpantur. Imperfectis quidem post Participia locata. Plusquam perfectis verò, post simplex Præteritum; vel

tum; vel singulariter, cùm Præterito verbum $\sigma\sigma\sigma$
Fuit, postponitur obseruatis adsignificationū dif-
 ferentiis, sed nulla intercedente copula. vt $\sigma\sigma\sigma$
 $\sigma\sigma\sigma$ *Reliquit fuit*, id est, *Reliquerat*. &c. Non
 rarò tamen simplex etiam Præteritum aliorum
 loco vsurpatur.

Speciales deinde obseruationes sunt hæ:

AD PRÆTERITVM Pehal.

Prima syllaba Radicis raptim effertur absque
 vocali adscripta, exceptis primâ & tertiâ Femini-
 nâ singularibus. in quibus E sæpè reperitur, sicut
 etiam in verbis Pe Olaph. vt $\sigma\sigma\sigma$ *Dixit*. &c.

In Quiescentib. tamè Pe Iud sæpè j. vt $\sigma\sigma\sigma$ *Sedit*.

AD PRÆTERITVM Pahel.

1. *Punctum* Kusoï litteræ mediæ vertici impo-
 situm est huius Coniugationis insigne. quæ proin-
 de littera geminanda est, aut certè duriùs pressius-
 ve legenda. siue ea sit huius puncti capax, siue non
 capax. Quod si non capax sit: tum à Pehal digno-
 scitur ex syllaba prima, quæ cum A insignitur
 vbique etiam coniuncta cum * Pronominibus.

2. *At* in secunda est plerumque E. vt apud He-
 bræos. Tum & ex litteræ, quæ asciscuntur ad ini-
 tium heic, raptim leguntur per E, aut per Scheva.

* Affixis
 enim Pro-
 nominibus
 & vocales
 alicubi mu-
 rantur.

potius, quãquam ea nota careant Syri, vt dictum.

AD PRÆTERITVM Aphel.

1. *Loco* Hebræorum He, sicut etiam in Etpahel, Olaph habetur more Chaldæorum. & vt in Præterito: sic in Imperatiuo.

2. *Habent* autem Seruiles ante primam Radicis vbique A. Secunda autem plerumque E.

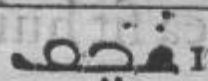

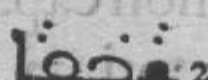

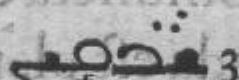
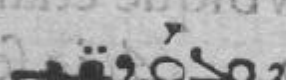

AD PRÆTERITVM Etpahel.

1. *Ablatâ* syllabâ, quæ ex Tau & aliis Seruilibus componitur, reliqua Positio similis est tribus

EXEMPLA ad

I.
PEHAL.

II.
PAHEL.

Singular.	Mascul.	1. 	1.
	Femin.	2. 	2.
Plural.	Mascul.	3. 	3.
	Femin.	4. 	4.

reliquis: in primis ipsi Aphel. Nam plerunque prima eius syllaba etiam A admittit, & secunda E; non rarò tamen etiam ipsa A, ad morem verbi ܐܢܝܢ . &c.

2. *Media Radicis Kusoï* recipiens, est dura in quibusdam. at alicubi lenis manet, pro vt variè vel à Pehal, vel à Pahel deducitur.

3. *Quod* si prima est vel Schin, vel Semchat, vel Zode vel Zai: tùm Metathesis fit Seruilis Tau. imò ipsius quoque commutatio in Teth propter Zode, aut in Dolath propter Zai.

B E N O N I.

III.
APHEL.

IV.
ETPAHEL.

Singular.	Mascul.	ܐܢܝܢ 1	ܐܢܝܢ 1
	Femin.	ܐܢܝܢܐ 2	ܐܢܝܢܐ 2
Plural.	Mascul.	ܐܢܝܢܐ 3	ܐܢܝܢܐ 3
	Femin.	ܐܢܝܢܐ 4	ܐܢܝܢܐ 4

Singular.

EXEMPLA ad

I. PEHAL.

II. PAHEL.

Singular.	Mascul.	قَالَ 1	قَالَ 1
	Femin.	قَالَتْ 2	قَالَتْ 2
Plural.	Mascul.	قَالُوا 3	قَالُوا 3
	Femin.	قَالْنَ 4	قَالْنَ 4
Singular.	Mascul.	عَدَا 1	Idem heic iudicium quod de praterito fuit.
	Femin.	عَدَا 2	
Plural.	Mascul.	عَدَوْا 3	
	Femin.	عَدَوْنَ 4	
Singular.	Mascul.	قَالَ 1	
	Femin.	قَالَتْ 2	
Plural.	Mascul.	قَالُوا 3	
	Femin.	قَالْنَ 4	

OBSERVATIONES AD BENONI.

III. APHEL. IV. ET PAHEL.

Singular.	Mascul.	אָפֶּל	אָפֶּל
	Femin.	אָפֶּלִית	אָפֶּלִית

et ita in reliquis more Pahel, addita syll. consueta ut in Præterito fiebat.

Plural.	Mascul.	אָפֶּלִים	אָפֶּלִים
	Femin.	אָפֶּלִימוֹת	אָפֶּלִימוֹת

Fit similiter more Perfecto.

Singular.	Mascul.	אָפֶּלְתִּי	אָפֶּלְתִּי
	Femin.	אָפֶּלְתִּי	אָפֶּלְתִּי

addita ante per Quadratum.

Plural.	Mascul.	אָפֶּלְתִּים	אָפֶּלְתִּים
	Femin.	אָפֶּלְתִּימוֹת	אָפֶּלְתִּימוֹת

Singular.	Mascul.	אָפֶּלְתִּי	אָפֶּלְתִּי
	Femin.	אָפֶּלְתִּי	אָפֶּלְתִּי

Plural.	Mascul.	אָפֶּלְתִּים	אָפֶּלְתִּים
	Femin.	אָפֶּלְתִּימוֹת	אָפֶּלְתִּימוֹת

OBSERVATIONES ad BENONI.

1. Pro Præsenti crebrò vsurpatur, more Hebr. quod fit præposito & postposito Pronomine simul; vel præposito tantùm, aut postposito tantùm. Exempla sunt huiusmodi. Prioris quidem hoc:

אני אֲנִי אֶתְּכֶם. *Ego dans ego vobis, hoc est, Ego do vobis.*

Posterioris verò istud. אֲנִי אֶתְּכֶם אֶתְּכֶם. *Pacem relinquens ego. hoc est, Pacem relinquo. &c.*

2. In omnibus verborum Ordinibus non solum more Nominum, sed quodammodo etiam Verborum Præteriti, inflectitur, dum per alias atque alias personas variatur in hunc modum.

אַתָּה אֲנִי אֶתְּכֶם. *Tu relinquens vir, & אֲנִי אֶתְּכֶם אֶתְּכֶם. Tu relinquens mulier. &c.*

Idem iudicium de plurali.

3. More Hebræorum prima syllaba in Perfectis admittit O & secunda E; quamuis etiam in Imperfectis nonnullis. vt ex paradigmate אֲנִי אֶתְּכֶם אֶתְּכֶם. *fat* tis apparet.

4. Si tamen vltima Radicis est Risch vel vna Gutturalium, secunda illa assumit A, vt אֲנִי אֶתְּכֶם. *stodiens. &c.*

QVOMODO Pahel & Aphel assumto Mim

~~& Ephraim syllaba A formetur apparet ex Ta~~
EXEMPLA ad PAHEL.
 bulis. Deis. que adnotantur dicitur

capite vi. illud saltem nunc subter addet:
 PHIL. APHEL. PAHEL. PHIL. APHEL. PHIL.

Fiunt	more Aut per Qua- dratum.	Perfectorum.
-------	---------------------------------	--------------

& ita in reliquis Per-
 fectoru more. quam-
 vis media interdum
 quiescere vel in O vel
 in I videatur. Sed cre-
 dibilius ista ad Aphel
 pertinere & Mim cum
 A scribendum.

OBSERVATIONES ad PAHIL.

1. *Inflectitur* etiam hoc Participium per alias atque alias personas: iuxta observationem Benoni secundam.

2. *Habet* autem prima syllaba heic quoque more Hebræorum A. quanquam non semper adscriptum. At secunda I. * Vnde Pahil vocatur, & Femininum creat addito ad finem Olaph cum O. Numerum verò pluralem addito ← genere masculino & Nun feminino cū O vna vocali quarta.

3. *Sæpè* tamen masculinum genus adiunctum habet Olaph. Sed tūm formatur Femininum addito Tau: quorum pluralis, in Masculino quidem, fit mutato O syllabæ vltimæ in E, in Feminino verò adiectis duobus supra punctis, manentibus litteris & vocalibus eisdem.

4. *In* Pahel paullo aliter se habet. Nam præter Mim assumptum vltima syllaba A. admittit, cū istic I. admittatur. Dein in genere masculino formæ prioris sæpè Olaph sibi vendicat, & in feminino Tau. quodque fit absque Tau format pluralem, sicut Benoni per ←. quod autem cum Olaph, id si positum est pro masculino, eum effi-

* Excipe
Quiescētia
Lomad O.
laph, in qui
bus ea syl-
laba E as-
sumit ut in
paradig-
ma
se
videre est
eig, simili-
bus.

cit mutato O in E. sin. pro feminino per Nun- cum O; hoc est, per syllabam. on.

EXEMPLA ad INFINITVM Syris dictum pe- riphrastricè *وَالْأَجْنَاسُ وَالْأَجْنَاسُ* Absque tem- pore & absq. persona, vel vno nomine *مَجْدَانَا* Fons siue Scatebra.

I.	II.	III.	IV.
PEHAL.	PAHEL.	APHEL.	ETPAHEL.
<i>مَجْدَانَا</i>	<i>مَجْدَانَا</i>	<i>مَجْدَانَا</i>	<i>مَجْدَانَا</i>
<i>مَجْدَانَا</i>	<i>مَجْدَانَا</i>	Similiter vt vt in Pehal.	<i>مَجْدَانَا</i>
<i>مَجْدَانَا</i>	Fit Perfectorum more aut Quadra- torum.	<i>مَجْدَانَا</i>	vt Pahel.
<i>مَجْدَانَا</i>		<i>مَجْدَانَا</i>	<i>مَجْدَانَا</i>

In proposito Mm in omnibus generibus

EXEMPLA ad IMPERATIVUM Syris

per aduerbium **Δ** **قوه** **و** **ألم** ac

I.

II.

PEHAL.

PAHEL.

Singular.	Mascul.	١ ٢ ٣ ٤	١ ٢ ٣ ٤
	Femin.	١ ٢ ٣ ٤	١ ٢ ٣ ٤
Plural.	Mascul.	١ ٢ ٣ ٤	١ ٢ ٣ ٤
	Femin.	١ ٢ ٣ ٤ vel ١	١ ٢ ٣ ٤ vel ١
Singular.	Mascul.	١ ٢ ٣ ٤	١ ٢ ٣ ٤
	Femin.	١ ٢ ٣ ٤	١ ٢ ٣ ٤
Plural.	Mascul.	١ ٢ ٣ ٤	١ ٢ ٣ ٤
	Femin.	١ ٢ ٣ ٤	١ ٢ ٣ ٤

dictum ܩܘܪܝܢܐ eadem significatione, vel
si Mandatiuè dicant.

III.

IV.

APHEL.

ET PAHEL.

Singular.	Mascul.	ܩܘܪܝܢܐ 1	ܩܘܪܝܢܐ 1
	Femin.	ܩܘܪܝܢܐ 2	ܩܘܪܝܢܐ 2
Plural.	Mascul.	ܩܘܪܝܢܐ 3	ܩܘܪܝܢܐ 3
	Femin.	ܩܘܪܝܢܐ 4	ܩܘܪܝܢܐ 4

Singular.	Mascul.		ܩܘܪܝܢܐ
	Femin.	ܩܘܪܝܢܐ	& ita in reli-
Plural.	Mascul.	cum I quoq.	quis ad Pachel,
	Femin.	Alioqui vt in	solâ syllabâ
		Pachel.	additâ.

		I.	II.
		PEHAL.	PAHEL.
Singular.	Mascul.	١	
	Femin.	٢	
Plural.	Mascul.	٣	
	Femin.	٤	
Singular.	Mascul.	١	
	Femin.	٢	
Plural.	Mascul.	٣	١٢
	Femin.	٤	&c.
<p>١٢</p> <p>١٢ in reli- quid pabel sola syllaba adhaer.</p>		<p>١٢</p> <p>cum I quod Alioquin ve in Pabel.</p>	<p>Singular.</p> <p>Femin.</p> <p>Plural.</p> <p>Mascul.</p> <p>Femin.</p>

Singular

F

III.

IV.

APHEL.

ETPAHEL.

Singular.	Mascul.	1	אִפְעֵל	
	Femin.	2	אִפְעֵלָה	
Plural.	Mascul.	3	אִפְעֵלוּ	
	Femin.	4	אִפְעֵלוּן	
Singular.	Mascul.	1	אִפְעֵלָה	אִפְעֵלָה
	Femin.	2	אִפְעֵלָה	sicut in Aphel eadem syllaba addita.
Plural.	Mascul.	3	אִפְעֵלוּ	
	Femin.	4	אִפְעֵלוּן	

OBSERVATIONES ad IMPERATIVUM.

Formatur assumpto V in secunda, ut plurimum. Non rarò tamen etiam A aut E vel alio pro ratione litterarum Radicis. Dicimus enim *אִפְעֵלָה* Psal-
lite cum A propter Risch. item *אִפְעֵלָה* *Fac* cum E,
 quia sic usu est receptum.

F^o *אִפְעֵלָה* E^o *אִפְעֵלָה*

EXEMPLA ad FUTURVM Syris dictum

PEHAL

PAHEL

11.

PEHAL

PAHEL

1 ¹ ܝܒܚܘܦ	2 ² ܝܒܚܘܦ	1 ¹ ܝܒܚܘܦ	2 ² ܝܒܚܘܦ
3 ³ ܝܒܚܘܦ	4 ⁴ ܝܒܚܘܦ	3 ³ ܝܒܚܘܦ	4 ⁴ ܝܒܚܘܦ
5 ⁵ ܝܒܚܘܦ	6 ⁶ ܝܒܚܘܦ	5 ⁵ ܝܒܚܘܦ	6 ⁶ ܝܒܚܘܦ
7 ⁷ ܝܒܚܘܦ	8 ⁸ ܝܒܚܘܦ	7 ⁷ ܝܒܚܘܦ	8 ⁸ ܝܒܚܘܦ
9 ⁹ ܝܒܚܘܦ	10 ¹⁰ ܝܒܚܘܦ	9 ⁹ ܝܒܚܘܦ	10 ¹⁰ ܝܒܚܘܦ

1 ¹ ܝܒܚܘܦ	2 ² ܝܒܚܘܦ	1 ¹ ܝܒܚܘܦ	2 ² ܝܒܚܘܦ
3 ³ ܝܒܚܘܦ	4 ⁴ ܝܒܚܘܦ	3 ³ ܝܒܚܘܦ	4 ⁴ ܝܒܚܘܦ
5 ⁵ ܝܒܚܘܦ	6 ⁶ ܝܒܚܘܦ	5 ⁵ ܝܒܚܘܦ	6 ⁶ ܝܒܚܘܦ
7 ⁷ ܝܒܚܘܦ	8 ⁸ ܝܒܚܘܦ	7 ⁷ ܝܒܚܘܦ	8 ⁸ ܝܒܚܘܦ
9 ⁹ ܝܒܚܘܦ	10 ¹⁰ ܝܒܚܘܦ	9 ⁹ ܝܒܚܘܦ	10 ¹⁰ ܝܒܚܘܦ

& ita in reliquis ad morem Pehal, manente Olaph, quod in vocali E quiescit. Anomatum vide ad Tit. 2. vbi pro Olaph Nun positus in

Fit similiter more Perfectorum.

1 ¹ ܝܒܚܘܦ	2 ² ܝܒܚܘܦ	1 ¹ ܝܒܚܘܦ	2 ² ܝܒܚܘܦ
3 ³ ܝܒܚܘܦ	4 ⁴ ܝܒܚܘܦ	3 ³ ܝܒܚܘܦ	4 ⁴ ܝܒܚܘܦ
5 ⁵ ܝܒܚܘܦ	6 ⁶ ܝܒܚܘܦ	5 ⁵ ܝܒܚܘܦ	6 ⁶ ܝܒܚܘܦ
7 ⁷ ܝܒܚܘܦ	8 ⁸ ܝܒܚܘܦ	7 ⁷ ܝܒܚܘܦ	8 ⁸ ܝܒܚܘܦ
9 ⁹ ܝܒܚܘܦ	10 ¹⁰ ܝܒܚܘܦ	9 ⁹ ܝܒܚܘܦ	10 ¹⁰ ܝܒܚܘܦ

eadem significatione. *siue* *أحنا* *وَأَحْنِي*

III.

APHEL.

IV.

ETPAHEL.

1 <i>أَحْنِي</i>	2 <i>أَحْنِي</i>	3 <i>أَحْنِي</i>	4 <i>أَحْنِي</i>
5 <i>أَحْنِي</i>	6 <i>أَحْنِي</i>	7 <i>أَحْنِي</i>	8 <i>أَحْنِي</i>
9 <i>أَحْنِي</i>	10 <i>أَحْنِي</i>		

1 <i>أَحْنِي</i>	2 <i>أَحْنِي</i>	3 <i>أَحْنِي</i>	4 <i>أَحْنِي</i>
5 <i>أَحْنِي</i>	6 <i>أَحْنِي</i>	7 <i>أَحْنِي</i>	8 <i>أَحْنِي</i>
9 <i>أَحْنِي</i>	10 <i>أَحْنِي</i>		

Sequitur suū Pachel. &c.

1 <i>أَحْنِي</i>	2 <i>أَحْنِي</i>	3 <i>أَحْنِي</i>	4 <i>أَحْنِي</i>
5 <i>أَحْنِي</i>	6 <i>أَحْنِي</i>	7 <i>أَحْنِي</i>	8 <i>أَحْنِي</i>
9 <i>أَحْنِي</i>	10 <i>أَحْنِي</i>		

& ita in reliquis more Pachel.

OBSERVATIONES ad FUTVRVM.

1. *Formatur* ab Imperatiuo præpositis ei litteris \aleph , hoc est, Nun, Tau, Olaph; quæ personas distinguunt; & vt plurimum in Pehal E admittunt. Nun autem simul pro Hebræorum Iod vsurpatur locum habente in Futuro: quo fit, vt tertia masculina singularis haud sit diuersa à prima plurali, ac non nisi ex orationis sensu eæ intelligantur. Sic & tertia feminina singularis sæpè non est diuersa, si scripturam spectes, à secunda eiusdem numeri Masculina: quamuis ea pro Grammaticis legibus in Tabulâ, litterâ Iud adpositâ ad finem Femininæ sit distincta. Exempla vidè Matth. 16. & 24. in verbis $\aleph \aleph \aleph$ *Eradicabitur planta*, & $\aleph \aleph \aleph$ *Dabitur*. &c.
2. *Ad* tertiam autem Femininam Pluralem non Tau, vt apud Hebr. fit: sed Nun assumit. Vt tamen à tertia Masculina eiusdè numeri distinguatur absque Vau, cum O solet finire, Masculinâ illâ finiente per Vau & V. vocalem.
3. *Omni*bus personis punctum subdit exceptâ primâ singulari cui illud superimponit.
4. *Eandem* vocalium rationem sequitur, quam Imperatiuus, si vna Radicalium sit Risch vel Gutturales.

turalis. Dicimus enim *אָדִיאַם* *Audiam*, cum A ad Mim, non *אָדִיאַם* cum V.

Quæ quia vel ex Hebraïsmo intellegas, ideo nunc reliquis exemplis heic libens superfedeo.

CAPVT VI.

De observationibus quæ Imperfectorum tantum sunt propria.

HVIUSMODI fuerunt Exemplorū omnium Modorum & Temporum obseruationes communes: Speciales deinceps ac Imperfectorum dumtaxat propriæ iuxta verborum Ordines sunt tales.

AD DEFECTIVA Pe Nun.

IN *Pehal* defectum patiuntur in *Infinito*, *Imperatiuo* & *Futuro*. In *Futuro* quidem propter litteras *אָדִיאַם*. His enim fit, vt absens Nun supra proximam positum litteram possit per *Kusoï* representari si ea eius sit capax. Idem iudicium de *Infinito*, cum in eius initio sit Mim ascitum.

IN *Pahel* verò nusquam. Nec enim ad absentiam Nun ostendendum secunda Radicis potest aut *Kusoï* recipere, aut quasi haberet Dages voce

geminata proferri, quia à principio Seruiles ascitæ non coalescunt in vnâ syllabam, cum litteris Verbi.

Quare nihil à perfectis differunt in tota coniugatione, sicut etiam in Etpahel.

Est enim idem in vtrisque intellectus.

At in Aphel ubique. quia nusquam non præponuntur Seruiles Radici quæ cum ea in syllabas coalescant. Et vitant Nun Syri in mediis dictionibus vt & Hebræi, quantum possunt. Quod si secunda verbi est earum vna, quæ Kusoï admittunt, debet eo puncto imposito insigniri. Et alioqui sic perpetuò est legenda, quasi Hebraicum. Dages habeat, quo videlicet absens Nun quodammodo repræsentetur.

AD DEFECTIVA Pe Iud.

IN *Pehal* defectum patiuntur similiter in *Infito*, *Imperativo* & *Futuro* vt priora, quorum etiam legibus se habent. Tùm autem si secunda Radicis est capax Kusoï, illud ipsum adponitur. Et licet sæpè adpositum non sit, subintelligitur tamen eius vi nihilominus esse geminadâ secundam illam, cum abiecto Iud vlla ante eam Seruilis est posita. In hoc genere multa sunt, quæ cum verbis Pe

Olaph gemina esse videntur. Horum igitur Seruiles Futuri & Infiniti habent vocalem longam, quæ plerumque est I, interdum E. Quin ferè post eas litteras loco absentis Iud, Olaph adscribitur, ut à verbo ܝܘܪܝܘܢ *Iuravit*, Futurum est ܝܘܪܝܘܢܝܘܠܘܢ *Iurabit*.

AT IN *Etpahel* tum demum, cum ab *Aphel* deducitur. hoc est, quando prima Radicis mutatur in Vau Consonantem: Tum autem præter Tau syllabæ ܘܘ alterum Tau assumitur, quod ante Vau illud collocatur. Neque enim alioqui huius litteræ vlla vox esset. Sic à verbo ܘܘܘܢܝܘܠܘܢ *Addidit*, fit *Aphel* ܘܘܘܢܝܘܠܘܢ & ab eo *Etpahel* ܘܘܘܢܝܘܠܘܢܝܘܠܘܢ *Additus est*. &c.

Quatenus verò à *Pahel*: tum Perfectorum sequitur normam. In omnibus autem Modis & Temporibus Iud illud in Vau consonantem mutatur, excepto vnico ܘܘܘܢܝܘܠܘܢ *Didicit*, quod Iud suum abiicit, non mutat.

AD DEFECTIVA Ac geminato.

IN *Pehal* toto defectum patiuntur. Item in *Aphel*, excepto *Pahil*, quod Perfecta imitatur: sicut etiam *Pahel* & *Etpahel*, quæ aut eadem imitantur expressis omnibus litteris, solâ syllabâ ܘܘ ipsi *Etpahel* præposita, aut verba Quadrata.

Sunt autem sic mutila sæpè similia iis, quorum Media est quiescens. Inprimis ipsi Benoni in Pehal. vbi à se invicem vix discerni possunt. Nam ipsa quoque heic plerunque in medium locum asciscunt Olaph. sine quo tamen etiam per solum O interdum formatur.

Eadem est analogia in Imperatiuo & Futuro: nisi quòd in his, Duplicatis nempe, V est breue, & punctum adponitur supra Vau in emundatis libris, at in illis, Quiescentib. videlicet, est longum, & punctum infra Vau ponitur.

Hoc modo Præterita punctis differunt, quòd illa O, hæc nostra A habeant vocales.

IN *Aphel* est ferè secundo loco E absque Iud, aut A, cùm hoc potiùs postulat vltima Radicis. At in iis, quorum Media quiescit, est eo loci Iud cum vocali I.

Insuper, Littera, quæ ex geminis seruatur, veluti geminanda est ipsa pronunciatione, ac proinde notanda Kusoï, si videlicet ea eius sit capax, & non sit vocis littera extrema, planè vt apud Hebr. notatur Dages.

Quòd si Risch vna sit ex geminis: tùm Vau aliquando substituitur ad defectum compēsandum; quando-

quandoquidem ab insuaui geminatione litteræ Risch omnes abhorrent.

Hæc tamen nota in Aphel non adponitur vltimæ Radicis, sed primæ, quæ præcedit, contrâ quàm Hebræi nos docent.

Denique huius formæ verba aliam etiam secundo loco habent vocalem, quàm V, in Futuro & Infinito.

AD QUIESCENTIA Pe Olaph.

In Pehal quietem patiuntur in *Infinito*, *Imperatiuo* & *Futuro*. & in Futuri quidem prima singulari, vbi alteri Olaph cedit, atque ita in vocali antecedente quiescit: quomodo etiam in antecedente Infiniti; quæ quidem vocalis sæpè est I, sæpè E. At in Imperatiuo pauca sunt huiusmodi.

In Etpahel verò vbique Olaph in Vau consonantem mutatur, more Defectiuorum Pe Iud.

AD QUIESCENTIA Ae Iud vel Vau.

In Pehal quietem patiuntur in Imperatiuo supra se V longum habente, vt ܘܘܘܘ Surge. &c. At defectum in *Præterito* & *Infinito* habente Mimplerunque E. quando tamen ei præponitur Lomad; tùm ferè caret vocali. vt ܘܘܘܘ Ad standum. &c.

In Benoni verò singulari masculino plerunque mutatur Vau vel in Olaph (quæ prior forma, vt וָלו &c. in ceteris autem casibus in Iud, vt & in Pahil.) vel in Iud consonantē quæ secunda. posito insuper A loco primo & O secundo, item I secundo, in iis, quorum Iud media quiescit. quale est אָמָו *Mortuus est*. Verùm ista Nomina potiùs quàm Participia videntur.

Quomodo Futurum per præpositas ל formatū ab Imperatiuo in iis plerunque habeat E, apparet ex Tabulis.

In Aphel vbique fit ex Vau medio Iud. Et litteræ ascitæ à principio more eius formæ habent A vt in Præterito וָיָל *Exaltauit*. &c. & in Benoni וָיָל *Exaltans*. &c. Huic aliquando simile est Pahil. Aliquãdo differt secūdo loco vocali O absq. Iud. vt וָאָל *Assuetus*, ab inusitato וָאָל . Sunt tamen pauca, quæ Vau non mutant in Iud, sed in Olaph quiescens in E. quod E etiã omisso interdū Olaph manet, sed ea terminatio Duplicatorū est propria.

In Etpahel se habent, vt in Aphel, si Radicis litteras spectes. Est enim Iud in medio cum longo I. Et format etiã hæc suum Etpahel ab Aphel, sicut Defectiua Pe Iud. Hoc verò huius Ordinis proprium

proprium heic, quod Tau Seruile, ascitum à capite geminatur, quorum posterius vt Scheua Hebræorum legendum & in bonis libris vbique cum Kusoï est insigniendum.

Alioqui vt in Pahel perfectorum induunt formam mutato Vau quoque in Iud consonantem. Non autem cum id fit, geminatur Tau: sicut nec in Futuro, ob eas personas, quæ præposito Tau Seruili formantur, quod imposito Kusoï iam antè prononciationem geminam habeat illud Tau; ne videlicet vna littera ter cõtinuè scribatur.

AD QUIESCENTIA ET DEFECTIVA

Lomad Olaph aut Iud.

Hæc primùm inter se commutantur. Cum Olaph autem in vltima plerumque O admittunt, in secunda; at cum Iud, I.

Deinde defectum patiuntur in Præterito, Pahil, & Infinito. In Præteriti quidem tertiâ femininâ singulari, quæ syllabâ *oth* terminatur: non rarò tamen seruato Iud, syllabâ *ath*. vt in Perfectis fit.

Item in tertia plurali tam masculina quàm feminina. quo loco ante Vau quidem in masculina, ante Iud verò in feminina, quæ illius numeri sunt nota,

ta, A admittunt in Pehal. *sicut etiam in prima littera ipsius Pahel: cuius omnes insequentibus syllabæ sic variantur: nisi quòd in secundis personis vtriusque numeri in Præterito plerunque est I, non A, in syllaba secunda.*

Similiter tertia pluralis feminina sæpè per I non per A solet finire.

Servato autem Olaph Imperatiuus O admittit secundo loco: quod tamen Olaph propter Pronomina affixa ad finem eliditur. In reliquis casibus imitatur Pehal.

Eodem modo se habet vltima Futuri: nempe ad normã Pehal, manente Olaph & in E quiescente.

Infinutum denique fit per paragogen Vau & mutationem Olaph in Iud.

In Aphel, si primam syllabam excipis, quæ Perfectorum fit more, quod reliquum est, variatur vt Pahel, quod ipsum & Etpahel sequitur; sicut etiam ea, quæ in Pehal sunt dicta. Nam ad harum Coniugationum alteram cetera pertinent, quæ detracta syllaba Passionis nota à capite restant. *Imperatiuus* tamen sæpè defectum patitur amissã vltimã.

AD COMPOSITA IMPERFECTA.

Hæc sequuntur morem Simplicium. Ex his igitur

igitur cognoscendū quomodo varianda suis vbi-
que casibus sint, aut' faltem, cū mutila occur-
runt, quæ sit ipsorum Radix.

Sic verbum *ܐܘܢܐܢܐ* planè à *ܐܘܢܐܢܐܢܐ* pertinet capite
quidem ad Defectiua Pe Iud, fine verò ad Defe-
ctiua Lomad Olaph. Itaque fit ex eo Aphel, quâ
formâ plurimùm vsurpatur, mutato vbiq̄ue Iud
in Vau. Postrema autem syllaba variabitur, vt
verbi *ܐܘܢܐܢܐܢܐ* *Reuelavit*. Tale compositum est
ܐܘܢܐܢܐܢܐ *Venit*. quod & principio & fine habet Olaph.
Ad affinium ergo verborum inflexionem est refe-
rendum. & capite quidem ad *ܐܘܢܐܢܐܢܐ* *Comedit*. Fine
autē ad *ܐܘܢܐܢܐܢܐ* *Vocavit*. de quo obseruetur etiā hoc.
*In Imperatiuo Pehal præter normam cadere Ra-
dicis primam. Deinde in Pahel & Etpahel non re-
periri. At in Aphel frequenter. vbi non mutat prius
Olaph in Vau, vt idem ܐܘܢܐܢܐܢܐ sed in Iud. Dicimus
enim ܐܘܢܐܢܐܢܐ Adduxit. &c.*
Ceterùm istiusmodi verba in Pahel & Etpahel si-
militer debent variari, atq. ea, quæ solam habent
quiescentem vltimam. Quapropter quod ad eo-
rum attinet inflexionem, sunt ad normam. *ܐܘܢܐܢܐܢܐ*
Celavit. aut *ܐܘܢܐܢܐܢܐ* aut similium exigenda.
At quorum prima Nun, vltima verò Iud aut
Olaph

Olaph. ea vel ad א vel ad י sunt referenda. in quibus hoc singulariter notandum, *Nun in ipsis haud ferè abiici nisi in Aphel.* Nam cum à fine mutilentur, si simul caput amitterent, nimis trunca forent, quod malum compensatur ibidem per præpositam ejus inflexionis notam Olaph.

CAP. VII.

De Constructione Verbi cum Pronomine.

RESTAT vltimum, quod in Verbo obseruandum esse dixi, *Constructio eius cum Pronominibus;* quâ fit, vt vocales transponantur.

Est autem vno è perfectis exemplo ob oculos, quantum quidem in rem opus fuit, posita, sub forma duntaxat Pehal. Nã reliquæ Pahel, Aphel, & Etpahel formæ eius analogiam sequuntur, nec tantùm Perfectorum, sed etiam Imperfectorum: nisi quantum in cuiusque personæ anomalia est adnotatum.

Quod de Constructione hac cum verbis Activis tantùm, Hebræorum libri nos docent; id & Syris familiare. At vtrunque Participium, etiam Actiuum, hanc repudiat. quod tamen si construi
neccesse

mo cōmuni Affixo, quod sic annectitur **וְהוּא**.

Cum pluralib. verò **וְהוּא** & Nun. si in affixione **וְהוּא** & **וְהוּא** Vau elidatur in masculino & Iud in feminino, ac insuper in affixione Nun, ita: **וְהוּא**.

Anomala. Verba Lomad Olaph aut Iud formant hanc personam masculinā etiam hoc modo:

וְהוּא Pacauit me Psal. 18. à **וְהוּא** in Pahal.

וְהוּא Respondit ei. Psalm. 20. ab **וְהוּא**.

וְהוּא Soluit eum. Matth. 18. {
וְהוּא Vocauit eum. Ibid. { vtrunq. in Pehal.

Sæpè tamen etiā per E, vt perfecta, quale illud:

וְהוּא Et Sanauit eum. Luc. 14.

וְהוּא 2. Reliquisti **וְהוּא**

Tu V. illum. **וְהוּא** Tu F. illum. **וְהוּא**

illam. **וְהוּא** illam. **וְהוּא**

mc. **וְהוּא** mc. **וְהוּא**

& cum pluralibus Affixis **וְהוּא** & **וְהוּא** vtrobi- que ac Nun, in masculino, præcedente O, & I in feminino genere.

Similiter pluralis hæc persona construitur:

Cum singularibus hoc modo.

Vos V. illū. ܘܝܠܘܗܘܢ ܘܝܠܘܗܘܢ Vos F. illum. ܘܝܠܘܗܘܢ ܘܝܠܘܗܘܢ
& sic deinceps cum ܘܝܠܘܗܘܢ & ܘܝܠܘܗܘܢ in reliquo masculino
præcedente O. quemadmodū etiam in feminino.

Cum pluralibus ܘܝܠܘܗܘܢ & ܘܝܠܘܗܘܢ transposito
insuper Iud in feminino, hoc modo: ܘܝܠܘܗܘܢ.

Anomala. Quædam hanc personam etiam
sic formant.

ܘܝܠܘܗܘܢ *Visitasti eum.*

ܘܝܠܘܗܘܢ *Minuisti eum. in Pahel.*

ܘܝܠܘܗܘܢ *Prefecisti eum.*

ܘܝܠܘܗܘܢ *Prohibuisti eum.*

ܘܝܠܘܗܘܢ *Exhilarasti eum. in Pahel.*

Nam alioqui nihil differret à persona prima
habente idem *Affixum.* Est enim in vtraque
Tau durum.

I. *Reliqui*

Ego illum. ܘܝܠܘܗܘܢ

& sic deinceps cum ܘܝܠܘܗܘܢ & ܘܝܠܘܗܘܢ. Priora quidem
duo cum præcedente O addita verbo ܘܝܠܘܗܘܢ Po-
sterius verò cum ܘܝܠܘܗܘܢ. Adde ܘܝܠܘܗܘܢ &

جے habes pluralia; & hæc quidem duo per meta-
thesin vocalis in verbo, ita **مَدَّوْ** &c.

Similiter Pluralis cum

Singularibus.

Pluralibus.

Nos illum **مَدَّوْ**

Nos illos **مَدَّوْ** **اِيْوْ**

illam **مَدَّوْ**

illas **اِيْوْ**

te V. **مَدَّوْ**

vos V. **مَدَّوْ**

te F. **مَدَّوْ**

vos F. &c.

IMPERATIVVS.

2. *Relinque* **مَدَّوْ**

Tu V. illum. **مَدَّوْ**

Tu F. illum. **مَدَّوْ**

illam. **مَدَّوْ**

&c. additis **اِيْوْ** & **اِيْوْ**

me. **مَدَّوْ**

& cum *Affixis pluralibus* **اِيْوْ** & **اِيْوْ** in vtriusque
personæ verbo ac Nun præcedente **اِيْ** in masculi-
no & **اِيْ** in feminino.

Similiter pluralis formatur:

Cum singularibus additis **اِيْوْ**, **اِيْوْ** & **اِيْوْ** ac plura-
libus **اِيْوْ** & **اِيْوْ** **اِيْوْ** Ubi obseruetur *Affixa tan-*
tum masculino verbo in plurali annecti solere, non
feminino.

Anomala.

Anomala. Verba Lomad Olaph aut Iud formant secundam masculinam singularem cum Affixo eiusdem numeri feminino etiam isto modo per I. *Proiice eam.* Matth. 18.

Et Quiescentia Lomad cum Affixo Communis hoc modo. *Uivere fac me.* & *Munda me.* item *Tenta me.* &c. Nimirum quia ea verba in Pahel & Aphel plerunque habent vocalem O secundo loco. At in Pehal sic *Exaudi me.* Psalm. 27. per I. At sæpius more Perfectorum, sic *Voca me.* per A.

FUTVRVM.

3. *Relinquet* *Ille cum.* *Illa cum.*

Ille cum. *Illa cum.*

eam. *eam.*

te V. *te V.*

te F. *te F.*

me. *me.*

& cum Affixis pluralibus ac Nun præcedente A in vtroque genere cuius ipsius gratia Vau ex & eliditur. Ex quo posteriore etiam Iud & idem Nun.

Similiter plurale formatur:

Cum singularibus א & ו præcedente vtrinq. E & א, ה, ו præcedente O. idque in masculino genere tantum. Nam in feminino siue huius siue secunda personæ Affixa raro inuenias.

Cum pluralibus אים & אים item אים & אים præcedente O. & Nun cum O itidem præcedente in masculino & א in feminino.

Anomala. Verba Lomad Olaph aut Iud formant hanc personam ita.

אפחני Collocabit me. in Aphel.

אפחניו Pascet eum. אפחנינו Respondebit nobis.

אפחניו Pascet me. in Pehal.

אפחניו Seducet vos. in Aphel. atque ita in aliis.

Est tamen interdum etiam I, vt in Perfectis. quale istud:

אפחניו Dimittet eam. Matth. 19. &c.

אפחניו 2. Relinques.

Tu V. illum. אפחניו

Tu F. illum. אפחניו

illam. אפחניו

illam. אפחניו

me. אפחניו

me. אפחניו

& cum pluralibus Affixis **إني** & Nun præcedente A, cuius syllabæ causa Vau è verbo **!** eliditur.

Similiter plurale cum

Singularibus

Pluralibus.

Vos V. illū. **!**

Vos V illos. **!**

illam. **!**

illas. &c.

!

nos. **!**

Anomala. Verba eadem Lomad Olaph aut Iud formant hanc personam sic.

! Proiicias me.

! Abiicias eam.

Et interdum etiam per I, vt suprà.

! Castigabis eum. &c.

I. Relinquam. **!**

Ego illum. **!**

Ego illam. **!**

te V. **!**

te F. **!**

& cum pluralibus **!** additis nudo **!**.

Ac plu-

Singularibus.

Pluralibus.

Nos illum. יעדיוֹ Nos illos. יעדוֹם

illam. יעדיוֹהָ illas. יעדוֹם

te V. יעדוֹךָ vos V. יעדוֹכֶם

te F. יעדוֹכִי vos F. יעדוֹכֵי &c.

Anomala. Verba Lomad Olaph aut Iud formant ita hanc personam. יודֹ Obliviscar tui
E. cum Coph duro, quia Iud non quiescit, Pf. 136.

Et interdum etiam per vocalem I vt superiora,
præsertim Perfecta. vt ידענוֹ Vocabimus eum.
Pfal. 20. & ידעתיֹ Comparabo eam. Matth. 11. &c.

INFINITVM.

Relinquere.

Me. יעדוֹיִי Illum. יעדוֹיוֹ Te. יעדוֹךָ

Illos. יעדוֹם Illas. יעדוֹם &c.

Sic deinceps vnâ eademque ratione in omnibus Infinitis. Adde Vau & Tai, sic habebit Constructio. de qua etiâ postea. יעדוֹךָ &c.

CAP. VIII.

*De Nomine eiusque variis adiunctis; Primum
autem de Distributione.*

ATQVE hæc de VERBO eiusque variis adiunctis: sequitur NOMEN, quam alteram partem esse Præceptionis secundæ iam supra diximus. Hanc Syri, Hebræos imitati, **שֵׁם** vocant, & eadem de causa, qua illi Verbo postponunt. Sunt autem heic quoque nobis consideranda præcipuè eius:

1. *Distributio.*

2. *Genera.*

3. *Forma.*

4. *Constructio.*

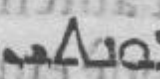
De *Numeris* admonere superuacaneum est, præsertim duali: in quo apud Syros paucissima sunt absoluta, sicut etiam apud Chaldæos, vnde eorum lingua proficiscitur.

I

Porro

Porro Distributio in hac Tabula oculis
subiicitur.

*Sola, quæ folis illis Verbi,
à quo deriuantur, litteris
constant. ut Rex.
à verbo Regnavit.
& similia.*

PERFECTA } *Cum aliis, quæ præter
quorum litteræ genuinas illas aliis infu-
verbi à quo de- per litteris constant, quæ
riuantur, sunt sunt , Olaph,
expressæ. Ea Mim, Vau, Nun, Tau,
Iud, eadem, quæ apud
Hebr. excepto He, cuius
loco Olaph. Assumunt
autem, eas locis vno, eo-
que vel ad caput, vel me-
dium, vel finem, & plu-
rib. simul. ut ex sequen-
tibus patebit.*

NOMI-
NA Sy-
rorum
sunt

Porro

IMPERFECTA

*In quib. aliqua Radicis
littera desideratur. quæ
ipsa quoq. Nomina cum
aliis pos-*

aliis possunt nominari. Assumunt enim eandem Æmunaticas, idque ad defectum Verborum omnium generum. vt in vocibus *יִדּוּדּוּ* *Eductor.* & *יִדּוּדּוּ* *Scien- tia,* Mim assumitur ad defectiua Pe Nun & Iud verborum *יִדּוּדּוּ* *Eduxit.* & *יִדּוּדּוּ* *Cognouit.* item in vocibus *יִדּוּדּוּ* *Passio* & *יִדּוּדּוּ* *Bonus.* ad defectiuum Ae geminato & quiescens Vau verborum *יִדּוּדּוּ* *Pas- sus est,* & *יִדּוּדּוּ* *Bonus fuit.*

Idem iudicium de similibus.

CAPVT IX.

De iis qua ad Nominum Genera. item de differentiis earum.

AC GENERA sicut apud Hebræos; ita apud Syros sunt duo.

VNUM Masculinum.

ALTERVM Feinininum.

Vtrius autem quodque Nomen sit, non facile certis regulis definias. Hoc tamen vniuersè:

I. EA esse masculina.

Primum, quibus eius generis verba adiuncta:

cuiusmodi genera certissima, & ipsis Tabulis iam à nobis ostensa.

Secundò, quæ in locum vocalis O quam numerus singularis ante postremū Olaph habebat, substituūt in plurali E. vt 𐤀𐤋𐤍 Rex 𐤀𐤋𐤍𐤀 Reges.

Tertiò, quæ in Olaph aut Iud cūm desinant, pluralem faciunt ex syllaba Aio, & proindè à singulari sæpè duobus tantūm punctis differunt. vt 𐤀𐤋𐤍 Cæli, & 𐤀𐤋𐤍 Filij. &c.

Ultimò, quæ pluralis terminationē constituunt ex Nun & Iud ante ipsum cum vocali plerunque O, interdum verò E.

II. ET hæc esse Feminina.

Primum, quibus huius quoque generis verba adiuncta.

Secundò, quæ corporis partes significant, quas quidem Natura binas fecit: licet plerunq. Masculinorum more formentur.

Tertiò, quæ utroque numero syllaba 𐤀 terminantur: inprimis Singulari: cuius generis perplura reperiuntur, & binis punctis à se numeris solent distingui.

Quartò, quæ cūm syllabam 𐤀 proximè præcedens littera nullam habeat vocalem in singulari, vocalem

vocalem O numero plurali illic assumunt, vt

ܐܘܪܝܢܐ *Civitas*: ܐܘܪܝܢܐܐ *Civitates*. &c.

Quintò, quæ cum in singulari habeant Vau quiescens in V ante syllabam ܐܘܢ, mutant illud in Consonantem numero plurali. ut ܐܘܢܐܘܪܝܢܐ *Regnum*: ܐܘܢܐܘܪܝܢܐܐ *Regna*. &c.

Ultimò, quæ vt Masculina pluralem faciunt ex Nun, præcedente O. quæ terminatio Participiorum femininorum est propria.

CAPVT X.

De Formis Nominum.

FORMÆ autem plures sunt, & pænè infinitæ. Vbertas tamè illa ad sedecim has potissimum nunc referetur; quarum si quæ reliquæ, diligens Lector & huius linguæ studiosus, eas sibi colliget ex Lexicis & assidua librorum lectione.

Sunt autem hæ quoque 1. *Sole*.

2. *Cum aliis*.

Sole, quæ præter Olaph vltimum, quod lingue propria est vox & non nisi propter adæ narrationis aut affectionis gratia solet omitti, nullam aliam ad Radicis litteras assumunt ex sex illis Æmunicis. Vnde Nomina alia propriè, alia impropiè emergunt.

Ad NOMINA propria pertinent hæ forma.

1.

Intellectus.

𐤀𐤋𐤂

2.

Dies.

𐤁𐤍

3.

Mors.

𐤍𐤁

𐤀𐤋𐤂

Tempus.

𐤁𐤍

Latibulum.

𐤀𐤋𐤂

Rex.

𐤁𐤍

Nabium.

𐤁𐤍

Fames.

𐤁𐤍

Fumus.

𐤁𐤍

Equus.

𐤁𐤍

Nubes.

𐤁𐤍

Pulvis.

𐤁𐤍

Vmbra.

𐤁𐤍

4.

𐤁𐤍

Mel.

𐤁𐤍

Opprobrium.

𐤁𐤍

Testa.

𐤁𐤍

Caro.

𐤁𐤍

Pluuia.

𐤁𐤍

Agnus.

𐤁𐤍

5.

𐤁𐤍

Fructus.

𐤁𐤍

Puteus.

𐤁𐤍

Petra.

𐤁𐤍

Argentum.

𐤁𐤍

Dolor.

𐤁𐤍

Impetus.

𐤁𐤍

7	7	7	7	7	7	7
Ramus. Eunis.	Corruptio.	Vir.	Liber.	Lupus.	Situla.	Liber.
Excubitor.	Splendor.	Ager.	Sal.	Turba.	Excubitor.	Sal.
Figulus.	Figulus.	Panis.	Turba.	Herba.	Situla.	Turba.
Cithara.	Cithara.	Menfis.	Herba.		Excubitor.	Herba.
Adulter.	Adulter.				Excubitor.	
Judex.	Judex.				Excubitor.	
					Excubitor.	

OBSERVATIONES ad Formam 1. & 2.

Hæc & similia pleraq. Masculina sunt, ac proinde vltimum O mutant in E numero plurali.

Hunc tamen *Diei* vox Femininorum more format, hoc modo דִּיּוֹ .

Quod ad vocem *Cithare* attinet, videtur Iudæiscitum esse. Reliqua omnia sunt integra.

AD Formam 3. & 4.

Ista & similia. Prioris quidem formæ cum A. Posterioris verò cum E in prima (quæ Syri ab Hebræis sunt mutuati cum 6. punctorū essent & Camets geminato) sunt similiter Masculina. quorum more & pluralem formant per E, exceptis paucis, inter quæ est קַרְנֵי Cornu in singulari, & קַרְנוֹת Cornua, in plurali. &c.

AD Formam 5.

Hæc & Feminina & Masculina sunt. Formant tamen pluralem more dumtaxat Masculinorum. vt פֶּטְרָה Petra; פֶּטְרוֹת Petra & similia. quorū media est Olaph siue pro Vau, siue pro Iud posita. In nonnullis est etiam Iud loco Olaph. vt פֶּטְרוֹת Caput. &c. Aliquando Olaph planè omittitur. vt פֶּטְרָה Putens. &c.

Ad NOMINA Impropiè, vt quæ à Pahil Pehal
deducta fiunt, istæ pertinent: eæque

SVBstantivorum. Cum additione syl-
labæ **ז**. Vnde Feminina sunt & duùm
generum. Vtrius autem quodq. Nomen
sit formæ, cognoscitur ex plurali. Nam
Priora non nisi duobus punctis à singulari
differunt. Posteriora in Plurali mutant
Vau vocalem in Consonantem.

ADIEctivorum.
Sine additione huius
syllabæ: quæ forma
vsitatissima est.

6

7

8.

1 **זֹּוֹבְוּ**

Suauitas.

זֹּוֹבְוּ

Beneficentia.

זֹּוֹבְוּ

Fortis.

2 **זֹּוֹבְוּ**

Tristitia.

זֹּוֹבְוּ

Stultitia.

זֹּוֹבְוּ

Vnicus.

3 **זֹּוֹבְוּ**

Sanctitas.

זֹּוֹבְוּ

Iustitia.

זֹּוֹבְוּ

Excelsus.

4 **זֹּוֹבְוּ**

Iustitia.

זֹּוֹבְוּ

Falsitas.

זֹּוֹבְוּ

Malus.

5 **זֹּוֹבְוּ**

Vanitas.

זֹּוֹבְוּ

Iuuentus.

זֹּוֹבְוּ

Confusus.

6 **זֹּוֹבְוּ**

Probitas.

זֹּוֹבְוּ

Testimonium.

זֹּוֹבְוּ

Vanus.

7 **זֹּוֹבְוּ**

Probitas.

זֹּוֹבְוּ

Stultitia.

זֹּוֹבְוּ

Fallax.

K

זֹּוֹבְוּ

8	חַמְדָּה	אֱמוּנָה	חַמְדָּה
	Malitia.	Fides.	Suauiſ.
9	חַמְדָּה	חַמְדָּה	חַמְדָּה
	Morbus.	Pœnitentia.	Grauis.
10	חַמְדָּה	חַמְדָּה	חַמְדָּה
	Humilitas.	Regnum.	Iniquus. &c.

OBSERVATIONES *ad Formam 6. & 7.*

Amittunt interdum totam ſyllabam ׀ per Apocopen. Quale illud Matth. 12. Marc. 13. & alibi חַמְדָּה *Regnum.* item hoc, Hebr. 7. חַמְדָּה *Malitia.* & 9. חַמְדָּה *Uſus.* Idem fit in Plurali. vt חַמְדָּה *Partes,* & חַמְדָּה *Similitudines.* Hebr. 1. Sed iſta rara ſunt & anormia poſſunt dici, quale eſt etiam, quod pro חַמְדָּה *Domus,* uſurpatur nonnunquam חַמְדָּה, velut Matth. 12. &c.

Ad Formam 8.

Hæc Feminina ſiunt per Epentheſin Tau ante poſtremum Olaph. vt חַמְדָּה *Iuſta.* &c. Quod ſi à verbis Lomad Olaph aut Quieſcentib. in Iud profecta ſunt, tum ſyllaba io ferè terminantur, id eſt, Iud conſonante cum O ante Olaph. Et ſunt ſæpè ancipitis generis. *Ratio,* quia cum genere maſculino uſurpata ſunt verè adiectiua. At cum feminino

feminino Participia Pahil. Sic **ܨܘܪܐ**, *Purus*, quod masculinum est Pahil Pehal, verbi **ܨܘܪܐ** *Mundus fuit*, facit femininum **ܨܘܪܐ** *Pura*. &c. Fiunt tamen etiam ab ipsis interdum Feminina per Epenthesin Tau. Nam dicimus **ܨܘܪܐ** *Vivus* vel *Viva*, & etiam **ܨܘܪܐ** *Viva*. &c. De adiectivis autem hoc uniuersè dici potest. Quæcunq. genere masculino interdum Olaph postremo loco habet, interdum ea carent; illa cum Olaph habent, esse ambigui generis, & insuper etiam alteram feminini generis formam per Epenthesin Tau habere. vt **ܨܘܪܐ** femininum est, si statuas masculinum esse **ܨܘܪܐ**. at si ipsum genere masculino vsurpes, tum femininum eius fuerit **ܨܘܪܐ**.

Parrò feminina, quæ per Tau fiunt, ea, vt substantiua, nihil mutantur in plurali. Cetera, verò plerunq. illic terminantur littera Nun cum O more Participiorum Femininorum.

Et huiusmodi sunt formæ solæ.

Cum aliis deinceps sunt, quæ alias insuper assumunt

1. *Litteras.*

2. *Syllabas.*

ET litteras quidem præter Olaph vltimum ex Aemunaticis
ad

Medium Van. idque in syllaba

Initium

Mim.

9.

1
كلام

Verbum.

2
علم

Scientia.

3
مساكن

Habitatio.

4
جلس

Sessio.

Tau.

10.

1
ان

Ratio.

2
امانة

Officium.

3
الحنين

Gemitus.

4
انزعاج

Inquinus.

Prima.

12.

1
كلام

Contentio.

2
مؤاماة

Irisso.

3
مساكن

Falſitas.

4
مؤاماة

Multitudo.

Secunda.

13.

1
كلام

Effector.

2
مؤاماة

Adiutor.

3
مساكن

Habitator.

4
كلام

Vexator.

Onus.	Onus.	Prædicatio.	Vtilitas.	Mora.	Incantator.
Lectus.	Lectus.	Mutatio.	Memoria.	Prudentia.	Redemptor.
Cibus.	Cibus.	Carmen.	Arumna.	Preparatio.	Rebellator.
Retec.	Retec.	Narratio.	Morbus.	Afflictio.	Viadex.
Prouentus.	Prouentus.	Purificatio.	Vindicta.	Mutatio.	Gubemator.
Disciplina.	Disciplina.	Vestis.	Auxilium.	Irretas.	Messor.
Custodia.	Custodia.	Velamen.		Foffio.	Hostis.
&c.	&c.	&c.		&c.	&c.

OBSERVATIONES *ad Formam 9.*

Ea quæ syllaba ׀ terminantur, Feminina sunt. Cetera ferè Masculina, ac proinde in plurali formando eandem, quam superiora, rationem sequuntur. Porro in his duo sunt, in quibus deest prima Radicis. In ׀׃׃׃ quidem Nun: in ׀׃׃׃ verò Iud. In tribus autem, videlicet Quarto, Quinto & Decimo conuersa est prima Iud in Vau. vt in ׀׃׃׃׃ vltimum Olaph.

AD *Formam 10.*

Sunt Feminina omnia, quæ quidem syllaba ׀ terminantur & proinde pluralem singulari habent similem, quod ad vltimam attinet syllabam. Ceteroqui septimum in ordine facit pluralem eliso Vau, cum vocali O ante syllabam ׀. quod etiam in aliis nominibus accidit, in quibus ea littera, quæ syllabam hanc proximè præcedit, non habet vocalem in singulari.

AD *Formam 11.*

Hæc omnia sunt Masculina & formant pluralem eadem mutatione vocalis postremæ. Olaph

autem

autem heic sæpè omittitur, & terminantur Nomina litterâ Nun. Dicimus enim etiam **ܨܘܪܐ** Morbus. &c. Porro **ܨܘܪܐ** Imperfectum est. Deest enim vltima siue Iud, siue Olaph. Cetera omnia perfecta.

Ad Formam 12. & 13.

Prioris pleraque sunt Masculina. Posterioris omnia, quippe apud Latinos verbalibus in Tor respondentia. Fit autem in vtrisque pluralis, si loco vltimæ vocalis O, scribatur E. Secunda. vt **ܨܘܪܐܐ** Adoratores. Ioan. 6.

At quæ syllabas : eas assumunt.

Solas. nempe

Cū Tau syllabā eandē **ܨ** No.

ܨܐ No.

ܨܐܐ To.

14.

15.

16.

1 **ܨܘܪܐܐ**

ܨܘܪܐܐܐ

ܨܘܪܐܐܐܐ

Adiutor.

Iniquitas.

Bellator.

2 **ܨܘܪܐܐܐܐ**

ܨܘܪܐܐܐܐܐ

ܨܘܪܐܐܐܐܐܐ

Adiutor.

Timor.

Impositor.

3 **ܨܘܪܐܐܐܐܐܐ**

ܨܘܪܐܐܐܐܐܐܐ

ܨܘܪܐܐܐܐܐܐܐܐ

Sustentator.

Scumna.

Miles.

Posterius

ܨܘܪܐܐܐܐܐܐܐܐܐ

4	مَلْفِيًا	مَلْفِيًا	مَلْفِيًا
Liberator.	Ignominia	Vir prudens.	
5	مَلْفِيًا	مَلْفِيًا	مَلْفِيًا
Eductor.	Desiderium.	Et ab eis Fe- minina.	
6	مَلْفِيًا	مَلْفِيًا	مَلْفِيًا
Irritator.	Sapientia.	Bellatrix.	
7	مَلْفِيًا	مَلْفِيًا	مَلْفِيًا
Expurgator.	Cantus.	Fraudatrix.	
8	مَلْفِيًا	مَلْفِيًا	مَلْفِيًا
Laudabilis.	Vindicta.	Fortis Mulier.	
9	مَلْفِيًا	مَلْفِيًا	مَلْفِيًا
Consolator.	Fletus.	Prudens Mulier.	
10	مَلْفِيًا	مَلْفِيًا	
Morosus.	Eiulatus.		
	Motus.		
	Tribulatio.		

OBSERVATIONES *ad Formam*

Hæc omnia sunt Masculina & à Participiis Pa-
hel formata. præter Quintum in ordine & Tri-
mum. quæ ex Participiis Aphel sunt ducta. quo-
rum prius caret Nun. Est enim à Radice

Posterius

Posterius autem abundat Mim. Est enim ex Duplicatis. Sunt autem pleraque formata à Benoni, & proinde significationem habent Actionis. Possunt tamen æquè ad Pahil referri, cum sint, vt diximus, à Pahel formata.

Vnde Octauum illud ferè solent interpretari *virum laudatum*, & *primarium*. Similiter vltimum, cum qui facile ira permouetur.

AD Formam 15.

Feminina sunt & pluralem à singulari non habent diuersum. Deriuantur autem pleraque à verbis vtriusque Ordinis. vt duo postrema ex Quiescentibus Ae Vau. Item Nonum & Decimum, quæ ex Quiescentibus Olaph. Quinetiam Quintum. quod ex Duplicatis. Vnde in eo Gomal insigniendum est cum Kusoï ad defectum alterius Gomal.

Huc referuntur alia Nomina in 12 atque à verbis profecta, quamuis non habeant O, etiam in ea syllaba, quæ vltimam proxime antecedit.

AD Formam 16.

Hæc Masculina sunt, & proinde addita est forma, qua ab eis *Feminina* eiusdem notionis for-

L . . . mentur.

mentur; posito Iud ante Tau. Deducuntur autem à substantiuis, quorum qualitates per Eminentiam iis inesse significant, quibus accommodantur. vt Tertium nõ simpliciter *Militem* notat quemuis, sed eũ, qui in re militari aliis antecellit. &c.

Pluralem verò faciunt Masculina eo modo, quo alia faciebant. Similiter Olaph aliquando amittunt. vt Secundum &c. Sed Feminina solis binis punctis fiunt pluralia; nulla nec litteræ, nec vocalis mutatione.

CAPVT XI.

De duplici harum Formarum Constructione, Nominis cum Nomine, itémque Pronomine.

ET hæcenus de Formis. Succedit **CONSTRUCTIO** earum, qua fit, vt Terminaciones Numerorum nonnihil mutantur. Est autem **Nominis cum**

1. *Nomine.*

2. *Pronomine.*

Cum Nomine in Singulari ad hunc modum:

Nomen Substantiuum alteri substantiuo adherens, eacratione qua apud Latinos et Græcos posterius Gi-

rius Cignendi casu terminatur, perpetuò suum Olaph abiicit, si quod in fine habebat & simul vocalem O in qua illud quiescebat.

Excipe
I. Ea, quorum littera ante vltimam habet vocalem, sed tanquam Scheva siue Mobile siue Quiescens. Tum enim reiecto Olaph vltima terminatur vocali A. vt in nomine אָלֵּיָא *Civitas*, Nun caret vocali. Datur ergò ei in Constructione vocalis illa A in hunc modum: אֵלֵּיָא *Civitas sanctitatis.* &c.

Sed & hinc quoque excipe ea, quæ formarum tertiæ & quartæ sunt Nomina, quæ etsi ante vltimam amisso Olaph raptim per scheva leguntur, non semper tamen A illud admittunt, sed eam ferè, quæ apud Hebræos habebatur, nunc primam A, nunc secundam E. Exemplum est tale אֵלֵּיָא *Servus Regis.* &c.

Quod si vltima sit Risch, A lubentius & frequentius vsurpatur, quàm E. Porro similia Nominibus Hebræorum cum Holem & Segol, quale est אֵלֵּיָא &c. ea cum Olaph amittunt, solent raptim quidem etiam efferri, sed per metathesin litterarum, hoc modo. Ex אֵלֵּיָא abiecto Olaph fit אֵלֵּיָא transposito V.

2. *Poly syllaba*, quæ amisso Olaph plures habent syllabas. Hæc præter amissionem illam litteræ Olaph nihil admittunt. quo modo שֶׁרִיב *Seruus* construitur $\text{אֲמוֹנוֹתָי$ *Opus manuum eius*. vbi nihil mutatum, nisi quòd Olaph est omissum.

3. *Monosyllaba*, quæ amisso Olaph vnicam habent syllabam. Et hæc præter amissionem Olaph nihil admittunt. vt פִּי *Caput* אֲרוֹנוֹתָי *Caput Synagoga*. &c. Quòd intelligatur de iis, quæ in prima vocalem habent, si nullam: tum si amittunt Olaph, assumunt A, vt בֶּן *Filius* בֵּן *Filius Nun*. Cum affixo tamen Pronomine, vt quæ facilioris & leuioris sit pronuntiationis, secundam E assumunt. vt Psal. 30. בְּדָמָי *In sanguine meo*. &c. Hoc enim Syri Pronomen apertè non pronuntiant, neque ferè vocalem apponunt. vnde heic כָּתוּב pro כָּתוּב *Scriptum est*: ne si Dolath raptim legatur, nullam ea dictio vocalem habeat. Verùm hæc rara est apud Syros constructio. Est enim eis vsitatissimum interponere Dolath. idque cùm fit, nõ mutatur præcedens Substantiuum, sed posterius quasi Gignendi casu sit positũ, accipitur. Quin reperitur, vbi quamuis adscriptum non esset Dolath: tamen sensu ipso orationis addendum erat:

erat: quale illud *ܦܬܪܐ ܡܝܠܠܝܫܐ* *Petra mellis.* quam-
uis vt Sexto positum^m casu posteriorius possit accipi
hoc sensu: *Saturavit eos melle ex petra.*

At in plurali Numero Masculinorum quidem
abjecto Olaph aut Nun terminatur syllabâ *Ai*,
hoc est, vocali A cum Iud Consonante. vt *ܦܘܢܐܝܐ*
ܦܬܪܐܝܐ *Extremitates Cæli.* &c. Hæc tamen Con-
structio vsitatior est in Participiis, quàm Nomini-
bus; quâquam illa sic in oratione posita, Nomina
verius, quàm Participia possint existimari. In Fe-
mininorum verò plurali per syllabam *ai* formata,
plerunque illic suas vocales omnes retinent, neque
aliud quàm Olaph abiiciunt. Sic à *ܦܬܪܐܝܐ* fit *ܦܬܪܐܝܐܝܐ*
ܦܘܢܐܝܐܝܐ *Filia Iudæ.* &c.

Quod si terminatio facta est per Nun cum O,
mutatur Nun illud in Tau manente eadem voca-
li. vt ab *ܦܘܢܐܝܐ* fit *ܦܘܢܐܝܐܝܐ* *Tribulationes animæ*
meæ.

BREVITER: *Syri* in huiusmodi mutationibus
nunquam I, O, aut V, variant, præterquam in illa,
vt dixi, Metathesi, qua V è priore loco in proxi-
mum traiciunt. At A & E, vt exemplis ostendi,
sunt instabiles.

PORRO Constructio Nominis cum.

Pronominæ est talis:

Ad Nomen quidem

Regulare.

Irregulare. vide
pag. sequent.

Masculinum sic.
idque in affixis

Femininum.

Masculinis.

Femininis.

Numero Singulari.

مَلِكِي Rex meus.

مَلِكِي Rex meus.

مَلِكِي tuus.

مَلِكِي tuus.

مَلِكِي illius.

مَلِكِي illius.

مَلِكِي noster.

مَلِكِي noster.

مَلِكِي vester.

مَلِكِي vester.

مَلِكِي illorum.

مَلِكِي illarum.

In Masclu-

IN

Masculinis.

Femininis.

Numero Plurali.

مَلِكِي	Reges mei.	مَلِكِي	Reges mei.
مَلِكِي	tui.	مَلِكِي	tui.
مَلِكِي	illius.	مَلِكِي	illius.
مَلِكِي	nostri.	مَلِكِي	nostri.
مَلِكِي	vestri.	مَلِكِي	vestri.
مَلِكِي	illorum.	مَلِكِي	illarum.

OBSERVATIONES ad hoc Nomen.

I. Et quidem ad litteras.

1. *Olaph* amittitur propter Affixum.
2. *Iud* cum vocali I pronomen est primæ Com. singularis: quanquam heic vocalem istam Syri raro adponant, dum scribunt. At in plurali cum A vt apud Hebr. Nam etiam hi dicunt מַלְכֵי *Rex meus*, & מַלְכֵי *Reges mei*. &c.
3. *Coph* Pronomen est personæ secundæ, tum Singulari

Singulari tùm Plurali adhærens numero, Masculinum quidem, si solum; Femininum verò, si cum assumpto Iud à tergo: & cum vocali O ante se, si Masculinum; cum E verò, si Femininum. Est autem utroque modo lene. Perpetuò verò durum, si Nominibus Pluralibus Masculinorum in Iud cum O desinentibus adponitur: quandoquidem præcedens Iud consonans est, non vocalis: tùm autem in utroque genere A ante se retinet.

4. *He* sine puncto in vertice est pronomen tertiæ personæ Masculinum in vtrouis numero, habetque ante se E in singulari: At in plurali post se adscriptum Iud absque vocali. Neque enim hoc casu vel *He* vel *Iud* pronunciat. Cum puncto autem eiusdem personæ est Femininum, & in singulari O admittit.

5. *Nun* Pronomen est primæ pluralis Com. in utroque habens ante se A.

6. *Iud* in Constructionis casu huius formæ Masculinum terminans retinetur in quibusvis Pronominibus numero Plurali. atque perpetuò habet ante se idem A. exceptis iis, quæ sunt tertiæ personæ Com. In his enim, Masculino quidem mutatur Iud in Vau: Feminino verò manet, quidem

quidem Iud; sed habet ante se E, non A.

II. Quod ad *Syllabas* attinet, sunt hæ: **ע** & **ב** Pronomina sunt personæ secundæ pluralis; illud quidem Masculinum, cui proinde Hebræorum **בְּכֶם**: hoc verò Femininum, cui eorum **בְּכֶן** respondet.

וְהֵן & **וְהֵן** Tertiæ personæ Pronomina sunt pluralia: illudque Masculinum, hoc Femininum; quibus Hebræorum, huic quidem **הֵן**, isti verò **הֵנָּה** respondent.

Sed ad Nomen regulare Femininum
in Affixis

Masculinis sic. Femininis ita.

Numero Singulari.

Civitas mea. Com.	בְּיַדְךָ	Civitas mea. Com.	בְּיַדְךָ
tua.	בְּיַדְךָ	tua.	בְּיַדְךָ
illius.	בְּיַדְךָ	illius.	בְּיַדְךָ
nostra. Com.	בְּיַדְךָ	nostra. Com.	בְּיַדְךָ
vestra.	בְּיַדְךָ	vestra.	בְּיַדְךָ
illorum.	בְּיַדְךָ	illarum.	בְּיַדְךָ

Numero Plurali.

Ciuitates meae	מְדִינֹתַי	Ciuitates meae. Cō.	מְדִינֹתַי
tuar.	מְדִינֹתֶיךָ	tuar.	מְדִינֹתֶיךָ
illius.	מְדִינֹתָיו	illius.	מְדִינֹתָיו
nostra.	מְדִינֹתֵינוּ	nostra.	מְדִינֹתֵינוּ
vestra.	מְדִינֹתֵיכֶם	vestra.	מְדִינֹתֵיכֶם
illarum.	מְדִינֹתֵיהֶן	illarum.	מְדִינֹתֵיהֶן

OBSERVATIONES ad istud
Femininum.

1. *Eadem* verò ratio est annexionis Pronominum in Femininis quæ Masculinorum.
2. *Hoc* tamen differunt, quòd Iud pluralis nota in Masculinis vbiq̄ue illic retinetur, præterquam in Affixo Masculino tertiæ personæ (hoc enim conuertit Iud in Vau.) cùm in tali numero Iud in Feminino nullibi habeatur: nisi id quod Pronomen est primæ personæ.
3. *Nomina*, quorum pluralis sohs duobus punctis à singulari est diuersus, ne Affixis quidem aliter discernuntur, si personæ primæ Pronomen excipias. Hoc enim cùm singulari Nomini adhæret, ef-

ret, offertur per L. cùm pluralis, per A. quæ tamen huius persone vocalis rarò exprimitur apud Syros. Exemplum est tale **ܐܘܨܘܪܐ** *Carmen*, vbi prorsus nihil mutatur ascitis Pronominibus in vtroq. numero: nisi quòd **ܐܘܨܘܪܐܝܐ** *Carmen meum* dicatur, & **ܐܘܨܘܪܐܝܐ** *Carmina mea*.

4. Idem iudicium de iis Femininis recipientibus Affixa, quæ per Nun & vocalem O fiunt. Vt enim in Constructione cum Nomine mutatur Nun in Tau: ita & ascitis Pronominibus. Similiter enim à **ܘܨܘܪܐܝܐ** atque à **ܘܨܘܪܐܝܐ** dicis, *Ciuitates tue*. Sed ista cognitionem habent facillimam, præsertim si quis Hebraicis sit imbutus litteris.

Ad irregulare verò nomen, cuiusmodi vsitatissima sunt **ܐܘܨܘܪܐܝܐ** *Pater*, & **ܘܨܘܪܐܝܐ** *Frater*, sic habet.

IN affixis quidem

Masculinis.

Femininis.

Numero Singulari.

Pater meus. Com.

ܐܘܨܘܪܐܝܐ

Pater meus. Com.

ܘܨܘܪܐܝܐ

tuus.

ܘܨܘܪܐܝܐ

tuus.

ܘܨܘܪܐܝܐ

M 2

illius.

illius.	أخيه	illius.	أخيه
noster.	أخيه	noster.	أخيه
vester.	أخيه	vester.	أخيه
illorum.	أخيه	illarum.	أخيه
Frater meus.	أخي	Frater meus.	أخي
tuus.	أخيه	tuus.	أخيه
illius.	أخيه	illius.	أخيه
noster.	أخيه	noster.	أخيه
vester.	أخيه	vester.	أخيه
illorum.	أخيه	illarum.	أخيه

IN Plu-
rali va-
riant.
Nam

إذا in
forma

Simplici assumit loco tertio He, variaturq. more Nominum Masculinorum, de quibus sub nomine **ملاقي** antea diximus. Dicimus autem **أخيه Patres mei. & أخيه tui. &c.**

Emphatica interdum etiam Pronomina usurpat, more Nominum Femininorum. Dicimus enim **أخيه Patres nostri. &c.**

Non

Non asciscit He. sed simpliciter more
 Masculinorum inflectitur. vt

אחתי Fratres mei.

אחתיך tui.

אחתיך illius.

אחתי nostri. &c.

CAPVT XII.

Iunctim de Partibus Vocis consignantis.

ABSOLVTA est & secunda pars institutæ
 Præceptionis. Venio ad vltimam, quam
 Particulam seu vocem consignantem vocavi,
 & cum Hebræis vocem gustus מלה הטעם.

In ea autem hæc quinque solemnia
 ferè insunt

1. PRONOMEN.

2. ADVERBIUM.

3. CONIUNCTIO.

4. PRÆPOSITIO.

5. INTERIECTIO.

M. 3. PRONO-

PRONOMEN, quod Syri per periphrasin. variationem Nominum vocant. hactabella ob oculos ponitur.

Affixa constantia è certis litteris vel syllabis, quæ quomodo Verbis & Nominibus hæreant, iam dictum est.

Pronomina sunt

Separata personarum

Primæ Communis

Ego.	ܐܢܐ
Mei.	ܡܝܢܝ
Mihi & Me.	ܡܝܢܝܐܢܐ
A me.	ܡܝܢܝܢܐܢܐ

Singularium

Secundæ

Mascul.

Tu V.	ܐܢܬܐ
Tui.	ܡܝܢܝܐܢܐ
Tibi.	ܡܝܢܝܢܐܢܐ
A te.	ܡܝܢܝܢܐܢܐ

Femin.

Tu M.	ܐܢܬܐ
Tui.	ܡܝܢܝܐܢܐ
&c.	ܡܝܢܝܢܐܢܐ

Mascul.

Ille.	ܐܘܠܐܢܐ
Illius.	ܡܝܢܝܐܢܐ
Illi.	ܡܝܢܝܢܐܢܐ
Ab illo.	ܡܝܢܝܢܐܢܐ

Tertiæ &c.

Feminina pag. seq.

Pluralium. pag. seq.

Tertiæ

Feminin.

Illa.

Illius.

&c.

ܘܢܝܘܢ
ܘܢܝܘܢܝܘܢ
ܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢ

Primæ-Communis

Nos.

Nostrum.

Nobis & Nos.

A nobis.

ܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢ
ܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢ
ܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢ

Vos Viri.

Vestrum.

Vobis.

A vobis.

ܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢ
ܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢ
ܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢ

Mascul.

Secundæ

Vos M.

Vestrum.

Vobis.

A vobis.

ܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢ
ܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢ
ܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢ

Femin.

Pluraliū

Illi.

Illorum.

Illis.

Illis.

Ab illis.

ܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢ
ܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢ
ܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢܝܘܢ

Mascul.

Tertiæ

Tertiae Feminin.	{ Illæ.	ותיב
	{ Illarum.	ותיבן
	{ Illis.	ותיבם
	{ Illas.	ותיבנן
	{ Ab illis.	מיתיבם

OBSERVATIONES *ad Pronomina separata.*

1. אִנִּי & אִנִּי in utroque genere & numero ita pronuntiantur, ut intermedium Nun nihil sonet, sed Tau geminatum subaudiatur. perindè atque si נִי vel נִי dicerent. Vnde in emundatis libris perpetuò est Kusoi in Tau.

2. וְאִנִּי & וְאִנִּי cum in aliqua verborum complexione ultimo loco, præsertim pro Substantiuo (*pro quo omnes non tantum tertie, sed etiam prima & secunda persone usurpantur*) sunt posita, sic pronuntiantur, ut ipsorum vocalis videatur extremitati dictionis præcedentis, quasi littera He nulla sit, hæerere. Quin à multis librariis ipsa etiam scriptura illuc transferri vocalis ipsorum solet. vnde Psal. 25. scribitur וְאִנִּי $\text{בֹּנֵה$ Bonus est. Nimirum quia *Tobu* non *Tobhu* legunt.

3. Aliquando præcedens nomen, quod alioqui vocali

vocali V terminaretur, sumit sibi vltimo loco in sequentis huius pronominis vocalem: vt וְאֵלֶּיךָ

Populus est. pro וְאֵלֶּיךָ . quod nūc legitur *Aman.* &c.

4. Non raro etiam $\text{וְ$ illud superuacaneum est in oratione. vt Psal. 33. & 56. & 57. & 61.

5. Denique cum aliis dictionibus sæpè componitur. vt וְאֵלֶּיךָ *Is ipse.* ex וְאֵלֶּיךָ & וְאֵלֶּיךָ : item וְאֵלֶּיךָ

quis ille. ex וְאֵלֶּיךָ & וְאֵלֶּיךָ . &c.

Quiescentium numero

III. ADVERBIORVM autem quia ingens numerus (nec enim minus latè patent, quàm Adiectiua, quorum ferè nullum, vnde non facile formam deducas:) ideò admonere de Eis multa superuacaneum est.

Hoc tamen vniuersè, quantū ratio huius Præceptionis postulat.

1. Usitatissimè formari adiectiua Nominis syllabà אֵל & postrema Nominis littera plerumque vocali O. nisi è Quiescentium numero sit. Sic à וְאֵלֶּיךָ *Inanis*, fit Adverbium וְאֵלֶּיךָ *Inaniter*. & ita infinita.

3. Etiam Adiectiua quedam pro Adverbis usurpari. vt וְאֵלֶּיךָ *Multum*. וְאֵלֶּיךָ *Bene*; vel וְאֵלֶּיךָ *Aptè*. * וְאֵלֶּיךָ *Amplius*.

* In emendatis libris Tau semper habet Kusoi, vt geminetur, planè vt apud Hebræos in eodem habet Dages.

3. Multis Aduerbiis affigi Pronomina. vt
Non ipse. Sicut tu. &c.

4. Multa etiam fieri Aduerbia aliarum dictio-
num compositione. vt Idcirco. Semper.
Interdum. Subito. Olim. Unde. Deinceps,
Posthac, Mox, Iam nunc, Debinc. &c.

Quinetiam vox Tandem, pro Aduer-
bio vsurpatur, quæ Benoni est singularis, genere
feminino posito pro neutro, quo carent Syri, vt &
Hebræi. Est autem Olaph ibi propter virgulam
velandum, atque ideò nullâ animandum vocali

Et tantum de Aduerbiis

		مؤذ	Igitur.
		ولا	Si forte.
		او	Aut.
		ان	Si.
		ان	Nisi.
			Et.
		ولا	Neque.
			Græcis

CONIUN-
TIONVM
aliæ sunt

Syrorum propriæ vel
eis cum Chaldæis
communes.

Alium-
de ortæ
vel ab

Hebræis

* In comen-
datis libris
Tou sem
per habet
Kui, et
gentium
pland vt
quod He-
breus in
eodem ha-
bet Paget

Græcis

Ⲫⲁⲙⲟⲛ

μαλλον.

Ⲯⲁⲉ

γαρ.

Ⲯⲁⲓ

ἰ.

Ⲯⲁⲓ

μὴ.

Ⲯⲁⲓ & cū af-

fixo ⲟⲟⲓⲗ

Vtrisque

Ⲯⲁⲓ

Quamvis.

ex Ⲯⲁ & Ⲯⲁⲓ.

IV. Addendum nunc aliquid de PRÆPOSITIONIBVS, & id quoque breviter. Earum autem in primis illustris est littera illa Beth quæ dictionum principiis inseruit, & significat pro diversa ratione constructionis nunc *In*, nunc *Cum*, *Aduersus*, *Contra*, & similia.

Huc pertinent illa:

1. Primum quidem *Nuda*. vt Ⲯⲁ *Cum*. Ⲯⲁⲓ
Ad. Ⲯⲁⲓ *Post.* Ⲯⲁⲓ *A, Ab, Ex* cum puncto infra
 litteram scripto ad differentiam *Coniunctionis*.
 Ⲯⲁⲓ *Propter.* Ⲯⲁⲓ *Sub.* Ⲯⲁⲓ *Ante, Coram.*
 Ⲯⲁⲓ *Pro.* Ⲯⲁⲓ *Absque.* Ⲯⲁⲓ *Super.*
2. Deinde cum *Affixis Pronominibus*, vt Ⲯⲁⲓ
 N 2 *Mecum.*

Mecum. *Tecum.* *Cum illis.* &c.
Ad me. *Ad eum.* *Post eam.*
Post te. *Post illos.* &c.
A vobis. *Ab illis.* *Abs te.* &c.
Coram me. *Coram te.*
Coram vobis.

Unum additione litteræ *Tau.* vt *in hunc modum.* *Propter vos.* *Propter me.* *Propter nos.* &c.

Quadam ad morem *Nominum masculinorum* in plurali vt *Sub me.* *Sub te.* *Sub ipsis.* & ita cum aliis mutato Iud quod alioqui habet in *Vau.* Et rursus: *Coram eo.* *Coram te.* *Coram ipsis.*

Item *Pro nobis.* *Pro eo.* &c. *Absque te.* *Absque ea.* *Absque nobis.* *Super me.* *Super ipsam.*

Denique *Compositione aliarum dictionum.* *Abs.* *Retro.* *Supra.* *Coram,* quasi dicas ad oculum, siue in conspectu. *Præter.*

v. Superest vltima Particulæ Conſignifican-
tis pars, INTERIECTIONES, quarum quæ apud
Syros extant, præcipuæ ſunt huiusmodi.

Animi commoti.	Comm- nantis.	Congra- tulantis.	Depre- cantis.	Dolentis.
<p>ⲓⲣⲓ ⲓⲣⲓ</p> <p>Uſurpa- tur loco Hebr.</p> <p>ⲡⲁⲛⲧ ⲡⲁⲛⲧ</p> <p>quorum more et- iã gemi- natur.</p>	<p>ⲟⲩ Va.</p>	<p>ⲉⲩⲉ Euge.</p>	<p>ⲟⲩ ᵒ. pro Excla- mante ᵒ etiã vſur- patur.</p>	<p>ⲟⲩ</p> <p>Va mihi.</p>

FINIS.